1. The maximum time allowed for retention of a book shall be one fortnight. It may be borrowed again if not required by others.

2. No reference books shall be lent out.

3. No borrower shall have more than two volumes out of the Library at one time.

4. Borrowers must not pass books from one to another but must return them to the Librarian.

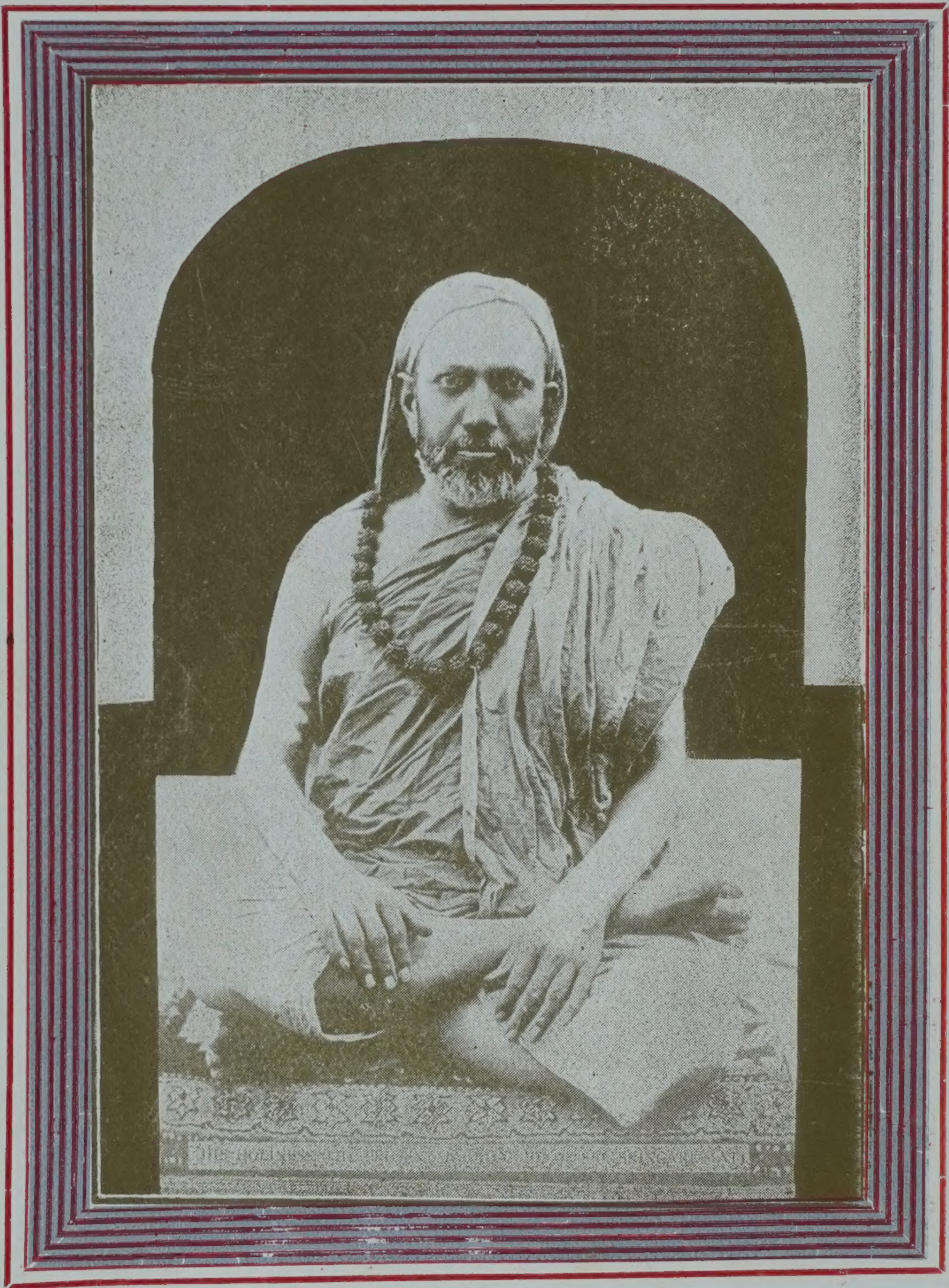
5. Library books must not be used as class-books.

6. Any one who defaces by writing or otherwise damages any book shall pay the full cost of the book or of the entire works, if it consists of more than one volume.

7. The borrower shall be responsible for the value of the books lent out to him if they are lost, damaged or otherwise cannot be returned to the Library when they are due or recalled.

8. The presence of the voucher with the Librarian shall be considered sufficient proof of the non-return of books.

1615-36 The Bangalore Press

॥ सदाशिवेन्द्रस्तुतिः ॥

श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु शृङ्गगिरि

श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनव

नृसिंहभारतीस्वामिभिः

विरचिता ।

श्रीरङ्गस्थ

श्रीवाणीविलासमुद्रायन्त्रालये

संमुद्रिता ।

१९०८.

॥ सदाशिवेन्द्रस्तुतिः ॥

परतत्त्वलीनमनसे
  प्रणमद्भवबन्धमोचनायाशु ।
प्रकटितपरतत्त्वाय
  प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ १ ॥

परमशिवेन्द्रकराम्बुज-
  संभूताय प्रणम्रवरदाय ।
पदधूतपङ्कजाय
  प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ २ ॥

विजननदीकुञ्जगृहे
मञ्जुलपुलिनैकमञ्जुतरतल्पे ।
शयनं कुर्वाणाय
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ३ ॥

कामाहिद्विजपतये
शमदममुखदिव्यरत्नवारिधये ।
शमनाय मोहवितते:
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ४ ॥

नमदात्मबोधदात्रे
रमते परमात्मतत्त्वसौधाग्रे ।
समबुद्धयेऽश्महेम्नोः
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ५ ॥

गलिताविद्याहाला-
हलहृतपुर्यष्टकायबोधेन ।
मोहान्धकाररवये
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ६ ॥

शममुखषट्कमुमुक्षा
विवेकवैराग्यदाननिरताय ।
तरसा नतजनततये
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ७ ॥

सिद्धान्तकल्पवल्ली-
मुखकृतिकर्त्रे कपालिभक्तिकृते ।
करतलमुक्तिफलाय
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ८ ॥

तृणपङ्कलिप्तवपुषे
तृणतोऽप्यधरं जगद्विलोकयते ।
वनमध्यविहरणाय
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ९ ॥

निगृहीतहृदयहरये
प्रगृहीतात्मस्वरूपरत्नाय ।
प्रणताब्धिपूर्णशशिने
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ १० ॥

अज्ञानतिमिररवये
    प्रज्ञानाम्भोधिपूर्णचन्द्राय ।
प्रणताघविपिनशुचये
    प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ११ ॥

मतिमलमोचनदक्ष-
    प्रत्यक्ब्रह्मैक्यदाननिरताय ।
स्मृतिमात्रतुष्टमनसे
    प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ १२ ॥

निजगुरुपरमशिवेन्द्र-
    श्लाघितविज्ञानकाष्ठाय ।
निजतत्त्वनिश्चलहृदे
    प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ १३ ॥

प्रविलाप्य जगदशेषं
    परिशिष्टाखण्डवस्तुनिरताय ।
आस्यप्राप्तान्नभुजे
    प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ १४ ॥

उपधानीकृतबाहुः
परिरब्धविरक्तिरामो यः ।
वसनीकृतखायास्मै
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ १५ ॥

सकलागमान्तसार-
प्रकटनदक्षाय नम्रपक्षाय ।
सच्चित्सुखरूपाय
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ १६ ॥

द्राक्षाशिक्षणचतुर-
व्याहाराय प्रभूतकरुणाय ।
बीक्षापावितजगते
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ १७ ॥

योऽनुत्पन्नविकारः
बाहौ म्लेच्छेन छिन्नपतितेऽपि ।
अविदितममतायास्मै
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ १८ ॥

न्यपतन्सुमानि मूर्धनि
येनोच्चरितेषु नामसूत्रस्य ।
तस्मै सिद्धवराय
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ १९ ॥

यः पापिनोऽपि लोकान्
तरसा प्रकरोति पुण्यनिष्ठाग्र्यान् ।
करुणाम्बुराशयेऽस्मै
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ २० ॥

सिद्धेश्वराय बुद्धेः
शुद्धिप्रदपादपद्मनमनाय ।
बद्धौघमोचकाय
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ २१ ॥

हृद्याय लोकविततेः
पद्यावलिदाय जन्ममूकेभ्यः ।
प्रणतेभ्यः पदयुगले
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ २२ ॥

जिह्वोपस्थरतान-
  ्याहोच्चारेण जातु नैजस्य ।
कुर्वाणाय विरक्तान्
  प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ २३ ॥

कमनीयकवनकर्त्रे
  शमनीयभयापहारचतुराय ।
तपनीयसदृशवपुषे
  प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ २४ ॥

तारकविद्यादात्रे
  तारकपतिगर्ववारकास्याय ।
तारजपप्रवणाय
  प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ २५ ॥

मूकोऽपि यत्कृपा चेत्
  लोकोत्तरकीर्तिराशु जायेत ।
अद्भुतचरितायास्मै
  प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ २६ ॥

दुर्जनदूरायतरां
सज्जनसुलभाय हस्तपात्राय ।
तरुतलनिकेतनाय
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ २७ ॥

भवसिन्धुतारयित्रे
भवभक्ताय प्रणम्रवश्याय ।
भवबन्धविरहिताय
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ २८ ॥

त्रिविधस्यापि त्यागं
वपुषः कर्तुं स्थलत्रये य इव ।
अकरोत्समाधिमस्मै
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ २९ ॥

कामिनमपि जितहृदयं
क्रूरं शान्तं जडं सुधियम् ।
कुरुते यत्करुणास्मै
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ३० ॥

वेदस्मृतिस्थविद्व-
लक्षणलक्ष्येषु संदिहानानाम् ।
निश्चयकृते विहर्त्रे
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ३१ ॥

बालारुणनिभवपुषे
लीलानिर्धूतकामगर्वाय ।
लोलाय चितिपरस्यां
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ३२ ॥

शरणीकृताय सुगुणैः
चरणीकृतरक्तपङ्कजाताय ।
धरणीसदृक्क्षमाय
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ३३ ॥

प्रणताय यतिवरेण्यैः
गणनाथेनाप्यसाध्यविघ्नहृते ।
गुणदासीकृतजगते
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ३४ ॥

सहमानाय सहस्रा-
ण्यप्यपराधान्प्रणम्रजनरचितान् ।
सहसैव मोक्षदात्रे
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ३५ ॥

धृतदेहाय नतावलि-
तूर्णप्रज्ञाप्रदानवाञ्छातः ।
श्रीदक्षिणवक्त्राय
प्रणतिं कुर्मः सदाशिवेन्द्राय ॥ ३६ ॥

तापत्रयार्त्तहृदयः
तापत्रयहारदक्षनमनमहम् ।
गुरुवरबोधितमहिमः
शरणं यास्ये तवाङ्घ्रिकमलयुगम् ॥ ३७ ॥

सदात्मनि विलीनहृत्सकलवेदशास्त्रार्थवित्
सरित्तटविहारकृत्सकललोकहृत्तापहृत् ।
सदाशिवपदाम्बुजप्रणतलोकलभ्यप्रभो
सदाशिवयतीट् सदा मयि कृपामपारां कुरु ॥ ३८

पुरा यवनकर्तनस्रवदमन्दरक्तोऽपि यः
पुनः पदसरोरुहप्रणतमेनमेनोनिधिम् ।
कृपापरवशः पदं पतनवर्जितं प्राप यत्
सदाशिवयतीट् स मय्यनवधिं कृपां सिञ्चतु ॥३९॥

हृषीकहृतचेतसि प्रहृतदेहके रोगकैः
अनेकवृजिनालये शमदमादिगन्धोज्झिते ।
तवाङ्घ्रिपतिते यतौ यतिपते महायोगिराट्
सदाशिव कृपां मयि प्रकुरु हेतुशून्यां द्रुतम् ॥ ४० ॥

न चाहमतिचातुरीरचितशब्दसङ्घैः स्तुतिं
विधातुमपि च क्षमो न च जपादिकेऽप्यस्ति मे ।
बलं बलवतां वर प्रकुरु हेतुशून्यां विभो
सदाशिव कृपां मयि प्रवर योगिनां सत्वरम् ॥ ४१ ॥

शब्दार्थविज्ञानयुता हि लोके
वसन्ति लोका बहवः प्रकामम् ।
निष्ठायुता न श्रुतदृष्टपूर्वा
विना भवन्तं यतिराज नूनम् ॥ ४२ ॥

स्तोकार्चनप्रीतहृदम्बुजाय
पाकाब्जचूडापररूपधर्त्रे ।
शोकापहर्त्रे तरसा नतानां
पाकाय पुण्यस्य नमो यतीशे ॥ ४३ ॥

नाहं हृषीकाणि विजेतुमीशो
नाहं सपर्याभजनादिकर्त्तुम् ।
निसर्गया त्वं दययैव पाहि
सदाशिवेमं करुणापयोधे ॥ ४४ ॥

कृतयानयानतावलि-
कोटिगतेनातिमन्दबोधेन ।
मुदमेहि नित्यतृप्त-
प्रवरस्तुत्या सदाशिवाश्वाशु ॥ ४५ ॥

श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु
शृङ्गगिरि श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनव
नृसिंहभारतीस्वामिभिः
विरचिता
सदाशिवेन्द्रस्तुतिः
समाप्ता ।

॥ सदाशिवपञ्चरत्नम् ॥

यत्संदर्शनमात्रा-
    द्भक्तिर्जाताप्यविद्धकर्णस्य ।
तत्संदर्शनमधुना
    कृत्वा नूनं कृतार्थोऽस्मि ॥ १ ॥

योऽनिशमात्मन्येव
    ह्यात्मानं संदधद्वीथ्याम् ।
भस्मच्छन्नानल इव
    जडाकृतिश्चरति तं नौमि ॥ २ ॥

यस्य विलोकनमात्रा-
    च्चेतसि संजायते शीघ्रम् ।
वैराग्यमचलमखिले-
    ष्वपि विषयेषु प्रणौमि तं यमिनम् ॥ ३ ॥

पुरतो भवतु कृपाब्धिः
 पुरवैरिनिविष्टमानसः सोऽयम् ।
परमशिवेन्द्रकराम्बुज-
 संजातो यः सदाशिवेन्द्रो मे ॥ ४ ॥

उन्मत्तवत्संचरतीह शिष्य-
 स्तवेति लोकस्य वचांसि शृण्वन् ।
खिद्यन्नुवाचास्य गुरुः पुराहो
 ह्युन्मत्तता मे न हि तादृशीति ॥ ५ ॥

पञ्चकमेतद्भक्त्या
 श्लोकानां विरचितं लोके ।
यः पठति सोऽपि लभते
 करुणां शीघ्रं सदाशिवेन्द्रस्य ॥ ६ ॥

॥ शारदाचतुःषष्टिः ॥

श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु शृङ्गगिरि

श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनव

नृसिंहभारतीस्वामिभिः

विरचिता ।

श्रीरङ्गस्थ

श्रीवाणीविलासमुद्रायन्त्रालये

संमुद्रिता ।

१९०८.

॥ शृङ्गगिरि श्री शारदाम्बा ॥

॥ श्रीः ॥

॥ शारदाचतुःषष्टिः ॥

अद्राक्षमम्बाजकृपामपारां
श्रीशारदाम्बाभिधया लसन्तीम् ।
श्रीशृङ्गपुर्यामभिचक्रमध्यं
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ १ ॥

अद्राक्षमम्भोजभवस्य पुण्य-
परम्परामाश्रितदिव्यमूर्तिम् ।
मालासुधाकुम्भलसत्कराब्जां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ २ ॥

शृंगगिरि श्री शार[illegible]

॥ श्रीः ॥

॥ शारदाचतुःषष्टिः ॥

अद्राक्षमव्याजकृपामपारां
श्रीशारदाम्बाभिधया लसन्तीम् ।
श्रीशृङ्गपुर्यामधिचक्रमध्यं
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ १ ॥

अद्राक्षमम्भोजभवस्य पुण्य-
परम्परामाश्रितदिव्यमूर्तिम् ।
मालासुधाकुम्भलसत्कराब्जां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ २ ॥

अद्राक्षमानन्दपयोधिराका-
सुधाकराणामिव रम्यपङ्क्तिम् ।
विबोधमुद्रावरपुस्तकाढ्यां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ३ ॥

अद्राक्षमुत्तुङ्गतरङ्गतुङ्गा-
तटान्तराजद्वरमन्दिरस्थाम् ।
शशाङ्कबालोज्ज्वलदिव्यमौलिं
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ४ ॥

अद्राक्षमर्धेन्दुसमानफालां
लावण्यसर्वस्वपयोधिवेलाम् ।
कीलालसंभूतसमुत्थलोलां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ५ ॥

अद्राक्षमिन्दीवरतुल्यनेत्रां
भ्रूवल्लिकानिर्जितकामचापाम् ।
तुङ्गानदीतीरविहारशीलां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ६ ॥

अद्राक्षमक्ष्णोर्जनिमर्थयुक्तां
प्रकुर्वतीं स्वाङ्घ्रिनिरीक्षणेन ।
पयःप्रभूतप्रभवस्य जायां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ७ ॥

अद्राक्षमिक्षूदतरङ्गतुल्यां
वाचं नतानां ददतीं जवेन ।
लोकेशवामाङ्कमहद्विभूषां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ८ ॥

अद्राक्षमास्येन्दुविलोकनेन
विकासयन्तीं हृदयाम्बुजानि ।
प्रणम्रपङ्क्तेर्वचसां सवित्रीं
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ९ ॥

अद्राक्षमज्ञानतमःप्रचण्ड-
मार्तण्डषण्डीकृतपादसेवाम् ।
अपारसच्चित्सुखरूपदेहां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ १० ॥

अद्राक्षमक्षीणदयारसार्द्र-
कटाक्षसंरक्षितलोकजालाम् ।
अजान्तरङ्गाम्बुजभानुरूपां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ११ ॥

अद्राक्षमात्मानमशेषलोक-
प्रवृत्तिसाक्ष्यात्मतया विभान्तीम् ।
गुप्त्यै प्रपञ्चस्य कृतावतारां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ १२ ॥

अद्राक्षमत्यन्तविरक्तिभक्ति-
श्रद्धाप्रमुख्यैः सुगुणैः सुलभ्याम् ।
सुदुर्लभां तद्गुणहीनलोकैः
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ १३ ॥

अद्राक्षमम्भोजभवाब्जनेत्र-
गिरीशमुख्यैः परिपूज्यमानाम् ।
वीणालसत्पाणिसरोजमध्यां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ १४ ॥

अद्राक्षमङ्गच्छविनिर्जितेन्दु-
नीहारहारावलिदुग्धसिन्धुम् ।
स्मगर्भयन्तीमगजासनाथं
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ १५ ॥

अद्राक्षमाद्यैर्वचसां समूहै-
रभिष्टुतां देवमुनीन्द्रसङ्घैः ।
अम्भोजमच्छं शुकमादधानां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ १६ ॥

अद्राक्षमाद्यन्तविहीनशुद्ध-
बुद्धस्वभावं परमप्रमेयम् ।
विबोधयन्तीं कृपया प्रणम्रान्
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ १७ ॥

अद्राक्षमङ्कावहमङ्कवास-
मालोच्य वासं प्रविहाय तत्र ।
चतुर्मुखाख्याम्बुजवाससक्तां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ १८ ॥

अद्राक्षमीशानरमेशपद्म-
भवादिरूपेण जगत्प्रवृत्तिम् ।
प्रकुर्वतीं शृङ्गमहीधरस्थां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ १९ ॥

अद्राक्षमाम्नायशिरोवचांसि
हृदाप्यलभ्यां जगदुर्हि यां ताम् ।
विचित्रमस्याः करुणाविशेषात्
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ २० ॥

अद्राक्षमायासविहीनसेवा-
लवैरपि प्रीतहृदम्बुजाताम् ।
अशेषकल्याणगुणाभिरामां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ २१ ॥

अद्राक्षमाकण्ठनतानुकम्पा-
मक्षिप्रभानिर्जितमीनगर्वाम् ।
वाङ्माधुरीनिर्जितकोकिलौकां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ २२ ॥

अद्राक्षमैश्वर्यमपारमाशु
संप्रापयन्तीं पदनम्रलोकान् ।
दन्तच्छदापाकृतपक्वबिम्बां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ २३ ॥

अद्राक्षमानम्रजनानुताप-
वाराशिसंशोषणबाडवाग्निम् ।
तुङ्गानदीखेलनलोलचित्तां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ २४ ॥

अद्राक्षमाधारसरोरुहस्थां
पञ्चाननामास्थिकृतप्रतिष्ठाम् ।
मुद्गौदनासक्तमनोऽम्बुजातां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ २५ ॥

अद्राक्षमष्टाङ्गहठादियोग-
निबद्धभावैरनुचिन्त्यमानाम् ।
कष्टारिषड्वर्गविभेददक्षां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ २६ ॥

अद्राक्षमर्कायुतभासमाना-
मनाहताख्ये हृदयाब्जमध्ये ।
फाले हि शत्रोर्धनुषः सवर्णा
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ २७ ॥

अद्राक्षमिन्दोः सदृशीं शिरस्थ-
सहस्रपत्रे कमले मनोज्ञे ।
त्रिकोणमध्ये वरदीपिकाभां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ २८ ॥

अद्राक्षमम्बाङ्घ्रिसरोजयुग्म-
मवोचमप्यम्ब तवाभिधानम् ।
अश्रौषमंहोहरणं चरित्रं
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ २९ ॥

अद्राक्षमम्भोदतमःसमूह-
नीकाशकेशव्रजशोभमानाम् ।
कण्ठप्रभानिर्जितकम्बुगर्वां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ३० ॥

अद्राक्षमव्याजदयासमुद्रै-
नृसिंहभारत्यभिधैर्यतीन्द्रैः ।
मोदाच्चिरं पूजितपादपद्मां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ३१ ॥

अद्राक्षमीशानपरावतार-
श्रीशङ्करार्यैर्वरचक्रराजे ।
प्रतिष्ठितां सर्वजगत्सवित्रीं
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ३२ ॥

अद्राक्षमत्यन्तविरक्तिमाशु
विश्राणयन्तीं विषयेषु सुस्थां ।
शमादिषट्कं च विनम्रपङ्क्तेः
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ३३ ॥

अद्राक्षमात्मैक्यविबोधनेन
संसारवाराकरमध्यमग्नान् ।
उत्तारयन्तीं करुणाकटाक्षैः
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ३४ ॥

अद्राक्षमश्वस्तननित्यवस्तु-
विवेकमत्यन्तमुमुक्षुतां च ।
संपादयन्तीं पदसंनतानां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ३५ ॥

अद्राक्षमाकाशनभस्वदग्नि-
जलादिरूपाणि जगन्ति सृष्ट्वा ।
प्रविश्य तेषु प्रविभासमानां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ३६ ॥

अद्राक्षमूरीकृतपारहंस्यै-
र्दूरीकृताङ्गप्रभवप्रसङ्गैः ।
विचार्यमाणां श्रुतिशीर्षवाग्भिः
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ३७ ॥

अद्राक्षमेनां हृदि मौनिवर्यै-
र्विशोषयद्भिर्विषयप्रवाहान् ।
साक्षात्कृतां पङ्कजजातकान्तां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ३८ ॥

अद्राक्षमेतत्परिदृश्यमानं
यद्दर्शनान्नीरसमेव विश्वम् ।
तां सच्चिदानन्दघनस्वरूपां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ३९ ॥

अद्राक्षमापूर्णकलङ्कशून्य-
शीतांशुनीकाशमुखाम्बुजाताम् ।
कंजातसंजातमनोहरन्तीं
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ४० ॥

अद्राक्षमाकर्णविशालनेत्रां
रम्भासमानोरुयुगाभिरामाम् ।
नागेन्द्रकुम्भप्रतिमस्तनाढ्यां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ४१ ॥

अद्राक्षमेनां जडजातजातो-
ऽप्यनेकनानाविधविश्वकर्ता ।
यत्पाणिपद्मग्रहणादभूत्तां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ४२ ॥

अद्राक्षमेनां कलिकल्मषघ्नीं
यत्पादपद्मं दिननाथतुल्यम् ।
स्वध्यातृहृद्ध्वान्तनिवारणात्तां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ४३ ॥

अद्राक्षमच्छाच्छपयोजसंस्थां
शरन्निशानाथसदृक्षचेलाम् ।
नम्रालिजिह्वाग्रकृतप्रनृत्तां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ४४ ॥

अद्राक्षमव्याहतशक्तिदात्रीं
विनिग्रहानुग्रहयोः क्षणेन ।
अपीन्द्रलोकादिसमस्तसृष्टां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ४५ ॥

अद्राक्षमेनां महिषासुरस्य
निशुम्भशुम्भासुरयोश्च हन्त्रीम् ।
अस्वप्नलोकावनबद्धदीक्षां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ४६ ॥

अद्राक्षमालोक्य जनिं समृत्युं
जातस्य हीत्यादि नयेन वक्त्रे ।
अजं पतिं या चतुराममहं तां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ४७ ॥

अद्राक्षमेनां तरसैव नम्रान्
कुल्यामिवायासलवं विनैव ।
संतारयन्तीं भववारिराशिं
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ४८ ॥

अद्राक्षमद्वैतविबोधनार्थं
कण्ठेन कम्बोर्वचसा पिकस्य ।
मध्येन सिंह्या दधतीमभेदं
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ४९ ॥

अद्राक्षमेनां दयया जवेन
प्रकुर्वतीं स्वाङ्घ्रिसरोजनम्रान् ।
संपन्नसार्वज्ञसमस्तशक्तीन्
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ५० ॥

अद्राक्षमग्राह्यनिजस्वरूपां
गूढामशेषे किल भूतवर्गे ।
ग्राह्यां सुखेनैव सुसूक्ष्मधीभिः
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ५१ ॥

अद्राक्षमक्षासुमनोविभिन्न-
सच्चित्सुखाकारतया गुरूक्त्या ।
अवापमानन्दमपायशून्यं
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ५२ ॥

अद्राक्षमेनां मुनिभिर्हि साह-
महं च सेति व्यतिहारतो या ।
विभाव्यते तां त्रिजगज्जनित्रीं
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ५३ ॥

अद्राक्षमष्टादशसंख्यविद्या
वश्या यदङ्घ्र्यम्बुजलग्नबुद्धेः ।
तां सर्वविद्यामयदिव्यदेहां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ५४ ॥

अद्राक्षमेनां परिहृत्य पञ्च-
कोशान्सुधीभिः परिचिन्त्यमानाम् ।
वेदान्तसिद्धान्तविचारशीलैः
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ५५ ॥

अद्राक्षमाधारगतत्रिकोणे
संतप्तहेमप्रभलिङ्गरूपाम् ।
अनाहताख्येऽरुणलिङ्गरूपां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ५६ ॥

अद्राक्षमब्जायुतकोटिशुक्ल-
लिङ्गस्वरूपां कमले शिरस्थे ।
वाणीमनोजन्मपरास्वरूपां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ५७ ॥

अद्राक्षमेनां गृहदारपुत्र-
देहेष्वहंताममते जहाति ।
यत्पादपाथोजविचिन्तनात्तां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ५८ ॥

अद्राक्षमेनां हरिदन्तजाल-
विख्यातपाण्डित्ययुता भवन्ति ।
यत्पादसंसक्तहृदो मुहुस्तां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ५९ ॥

अद्राक्षमेनां मदवद्विवादि-
गर्वेभनिर्वापणपञ्चवक्त्राः ।
यत्पादपङ्केरुहपूजकास्तां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ६० ॥

अद्राक्षमेनामपि किंपचानो
सुरेन्द्रतुल्यः प्रभवेज्जवेन ।
यन्मन्त्रजापादृढभक्तितस्तां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ६१ ॥

अद्राक्षमम्लानसरोजमाला-
विभूषितोरःस्थलशीर्षभागाम् ।
अमर्त्यतेजःसमुदायरूपां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ६२ ॥

अद्राक्षमङ्गप्रभवप्रभूत-
व्यथानभिज्ञैः परिचिन्त्यमानाम् ।
चित्तामलत्वप्रदनैजचिन्तां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ६३ ॥

अद्राक्षमात्मेष्टवरप्रदान-
संतोषितानेकनतिप्रधानाः ।
अजातरूपामपि जातरूपां
इतः परं किं करणीयमस्ति ॥ ६४ ॥

अद्राक्षं नारदाद्यैः सुरमुनिनिकरैर्गीयमानापदानां
नृत्यद्दिव्याङ्गनानां करचरणलसत्कङ्कणानां रवौघैः ।
संपूर्णाशावकाशां नवनवकविताचातुरीदानदक्षां
शृङ्गाद्रौ चक्रराजस्थिरकृतनिलयां शारदां पारदाभाम् ॥

॥ शारदापाण्यवलम्बनस्तुतिः ॥

श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु शृङ्गगिरि

श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनव

नृसिंहभारतीस्वामिभिः

विरचिता ।

श्रीरङ्गस्थ

श्रीवाणीविलासमुद्रायन्त्रालये

संमुद्रिता ।

१९०८.

॥ श्रीः ॥

॥ शारदापाण्यवलम्बनस्तुतिः ॥

जाड्यवारिधिनिमग्नसुबुद्धे-
र्जातरूपसदृशच्छविकाये ।
वासवादिदिविषत्प्रवरेड्ये
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ १ ॥

पाणिनिर्जितसरोरुहगर्वे
पारदे विविधदुःखपयोधेः ।
वासनाविरहितैर्लघुलभ्ये
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ २ ॥

शारदाभ्रसदृशाम्बरवीते
नारदादिमुनिचिन्तितपादे ।
नीलनीरदसदृक्कचभारे
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ ३ ॥

यत्पदाम्बुरुहपूजकवक्त्रा-
दाशु निःसरति वागनवद्या ।
स्वर्धुनीहिमगिरेरिव सा त्वं
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ ४ ॥

जातुचित्प्रणमतोऽपि पदाब्जे
देवराजसदृशान् प्रकरोषि ।
यत्तदम्ब चरणौ तव वन्दे
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ ५ ॥

शान्तिदान्तिमुखसाधनयुक्ते-
र्वेदशीर्षपरिशीलनसक्तैः ।
आदरादहरहः परिसेव्ये
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ ६ ॥

कोशपञ्चकनिषेधनपूर्वं
क्लेशपञ्चकमपि प्रविहाय ।
यां प्रपश्यति यतिर्हृदि सा त्वं
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ ७ ॥

वन्द्यमानचरणे सुरबृन्दै-
र्गीयमानचरिते तुरगास्यैः ।
जप्यमाननिजनाम्नि मुनीन्द्रै-
र्वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ ८ ॥

संनिरीक्ष्य कमलानि यदङ्घ्री-
साम्यमाप्तुमनयोस्तपसाम्भः ।
कण्ठदघ्नमधिजग्मुरसौ सा
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ ९ ॥

पुण्यमम्ब न कृतं मतिपूर्वं
पापमेव रचितं त्वतियत्नात् ।
तेन तप्तमनिशं हृदयाब्जं
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ १० ॥

नाहमम्ब सरसां च सुवर्णा-
मातनोमि कवितां विविधार्थाम् ।
केन पूजयति मां भुवि लोको
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ ११ ॥

अक्षपादकणभुक्फणिनाथैः
देवहूतिसुतजैमिनिमुख्यैः ।
प्रोक्तशास्त्रनिचयेन हि बुद्धिः
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ १२ ॥

नैव पादसरसीरुहयोस्ते
पूजनं प्रतिदिनं प्रकरोमि ।
हेतुशून्यकरुणाजनिभूमे
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ १३ ॥

संनिरुध्य हृदयाम्बुजमध्ये
स्वान्तमम्ब तव सुन्दरमूर्तेः ।
ध्यानमप्यनुदिनं न हि कुर्वे
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ १४ ॥

दुःखजन्मवसुधा विषया
इत्यादरेण गुरुभिः श्रुतिशीर्षैः ।
बोधितोऽपि न हि यामि विरक्तिं
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ १५ ॥

पुत्रमित्रगृहदारजनन्यो
भ्रातृबन्धुधनभृत्यमुखा वा ।
नैव कालवशगस्य सहाया
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ १६ ॥

एकमेव सदबाधितमन्य-
त्तुच्छमित्यसकृदागमशीर्षम् ।
वक्त्यथापि न निवृत्तिरनित्यात्
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ १७ ॥

जन्ममृत्युमयनीरधिमध्ये
मज्जतो विविधरुङ्मकराढ्ये ।
पश्यतोऽपि न हि भीतिरनेकान्
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ १८ ॥

त्वत्पदाम्बुरुहयुग्ममपास्य
  प्राक्तनाघपरिमार्जनदक्षम् ।
नास्ति तारणविधानसमर्थं
  वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ १९ ॥

बालचन्द्रपरिचुम्बितशीर्षे
  बाहुसक्तकनकाङ्गदरम्ये ।
कण्ठलोलवरमौक्तिकहारे
  वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ २० ॥

आननेन चरणेन कटाक्षै-
  र्नीरजासनमनोहरकान्ते ।
चन्द्रमम्बुजमालिं च हसन्ती
  वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ २१ ॥

मध्यनिर्जितमृगाधिपगर्वे
  मत्तवारणसदृग्गतिशीले ।
मञ्जुशिञ्जितमहाभरणाढ्ये
  वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ २२ ॥

तापमम्ब विनिवार्य समस्तं
पापमप्यहरहः कृतमाशु ।
चित्तशुद्धिमचिरात्कुरु मातः
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ २३ ॥

पादपद्मयुगमर्दनरूपा
पात्रवस्त्रपरिशुद्धिमुखा वा ।
श्रीगुरोर्न हि कृता बत सेवा
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ २४ ॥

मन्त्रराजलयपूर्वकयोगान्
योगिनीहृदयमुख्यसुतन्त्रान् ।
नैव वेद्मि करुणामृतराशे
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ २५ ॥

कामलोभमदपूरितचेतः-
प्राणिदूरनिजपादपयोजे ।
कामनिर्मथनदक्षसगर्भ्ये
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ २६ ॥

अङ्गयष्टिरुचिनिर्जितभर्मे
कुम्भिकुम्भपरिपन्थिकुचाढ्ये ।
भृङ्गनीलचिकुरे तनुमध्ये
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ २७ ॥

स्वाङ्घ्रिसेवनसमागतकाष्ठा-
कान्तदारकरमार्दितपादे ।
स्वामिनि त्रिजगतां धृतवीणे
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ २८ ॥

नीलनागनिवहा विविशुर्य-
द्वेणिकां मुहुरवेक्ष्य बिलानि ।
लज्जयाशु विधिभामिनि सा त्वं
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ २९ ॥

शान्तिदान्तिविरतिप्रमुखा मां
मोहकोपमुखरोगविशीर्णम् ।
वीक्ष्य यान्ति तरसा बहुदूरं
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ ३० ॥

काकलोकसदृशः पिकलोकः
केकिजालमपि शोकिनितान्तम् ।
यद्वचः श्रवणतः खलु सा त्वं
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ ३१ ॥

राजराजपदवीं क्षणमात्रा-
द्याति यत्पदसरोरुहनत्या ।
दीनराडपि जनो भुवि सा त्वं
वाणि देहि मम पाण्यवलम्बम् ॥ ३२ ॥

॥ शारदास्तोत्रम् ॥

श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु शृङ्गगिरि

श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनव

नृसिंहभारतीस्वामिभिः

शृङ्गपुर्यां श्रीशारदासन्निधौ नवरात्र्युत्सवसमये

विरचितम् ।

श्रीरङ्गस्थ

श्रीवाणीविलासमुद्रायन्त्रालये

संमुद्रितम् ।

१९०८.

॥ श्रीः ॥

॥ शारदास्तोत्रम् ॥

रत्नावलीनिर्मितशैलश्रृङ्ग-
  विभ्राजदापूर्णसुधाकराभम् ।
आकण्ठरक्ताम्बरसंवृताङ्ग्या
  मुखाम्बुजं भाति जगज्जनन्याः ॥ १ ॥

आकण्ठमानम्रजनानुरागो
  ममेति लोकस्य विबोधनाय ।
आकण्ठरक्ताम्बरसंवृताङ्गी
  पद्मोत्थजाया प्रविभाति नूनम् ॥ २ ॥

एवं सर्वजगन्त्य-
  ष्युत्सङ्गे संनिधाय रक्षामि ।
इति बोधनाय जगता-
  मङ्के बालं दधासि मातस्त्वम् ॥ ३ ॥

स्थालीपुलाकाख्यनयेन मात-
  र्जगन्ति सर्वाण्यपि पालयामि ।
इत्येतदर्थस्य विबोधनाय
  बालं निजाङ्के विदधासि किं त्वम् ॥ ४ ॥

आकर्षति यथायांसि
  ह्ययस्कान्तमणिर्द्रुतम् ।
तथैव त्वन्मुखाम्भोजं
  नतचित्तानि शारदे ॥ ५ ॥

भवन्तु विजरामराः पदसरोजनम्रा इति
  प्रकृष्टदयया विधेः सखि सरोजतुल्यानने ।
करस्थकलशामृतं नतजनाय दातुं स्वयं
  महार्हमणिनिर्मितं चषकमम्ब धत्से किमु ॥ ६ ॥

हंसोऽप्यहंस इति बोधमवाप्य मुक्तिं
प्राप्तः परस्तव पदाम्बुजसंश्रयाद्यत् ।
तस्मात्तवाम्ब पदयुग्ममयं मुमुक्षु-
र्हंसः समाश्रयति वाहनतामवाप्य ॥ ७ ॥

विरिञ्चिहृदयाम्बुजप्रमददानसूर्यप्रभे
विचित्रगतिचातुरीप्रथितपादपङ्केरुहे ।
करोति किमयं सदा गमनचातुरीप्राप्तये
मरालकुलनायकस्तव पदाब्जसेवां मुदा ॥ ८ ॥

अक्षीणो नतचित्तसंस्थिततमोनिर्वापणेऽपि क्षम-
श्चाङ्केनाप्ययुतस्तवास्यरजनीनाथो गिरां देवते ।
क्षीणेनाङ्कयुजा बहिःस्थिततमोमात्रापनोदक्षमे-
णाब्जेनायमहो कथं स लभतां साम्यं जगन्मातृके ॥

पशुपः शिवोऽयमिति तं
विहाय किं वाक्ततिप्रदामाशु ।
पशुतानिवृत्तयेऽयं
वृषभस्त्वां सेवते मातः ॥ १० ॥

नीलकण्ठस्य सार्वज्ञ-
मूलं त्वत्पादसेवनम् ।
इति संबोधयन्नील-
कण्ठस्त्वां सेवते किमु ॥ ११ ॥

किं वर्णयामि तव सुन्दरतां मनुष्यो
यत्सुन्दरत्वमभिवीक्ष्य मयूरपक्षी ।
हित्वा विरूप इति षण्मुखमाशु मात-
र्वासं करोति तव पादसरोजमूले ॥ १२ ॥

दृष्ट्वा त्वदीयकचसंततिनीलमेघं
सर्वर्तुपूदयनमेत्य मयूर एषः ।
नित्यप्रहर्षदतया विरहासहिष्णु-
र्नूनं त्वदङ्घ्रिनिकटे स्थितिमातनोति ॥ १३ ॥

केकातोऽपि मनोहरेण वचसा त्वन्निर्जितः केक्ययं
पादाम्भोजयुगं प्रपन्न इति मच्चित्ते विभात्यम्बिके ।
जेतुः पादयुगप्रपत्तिरथवा देशान्तरावस्थिति-
र्युक्तं चान्यतरज्जितस्य विबुधाः प्राहुर्यतो भारति ।

आगत्य कालाहिधिया हि वेणीं
गृहीतुकामः खगराण्णिरीक्ष्य ।
निह्नोतुमिच्छत्ययमम्ब नैजां
भ्रान्तिं त्वदङ्घ्रेः परिसेवनात्किम् ॥ १५ ॥

आद्या मत्स्यमयी तनुर्मधुरिपोः कौर्मं द्वितीयं वपु-
स्तद्युग्मं त्वमिहाम्ब नेत्रपदयोर्व्याजेन धत्से यतः ।
तस्माच्चक्रयुगं तवोरसि कुचव्याजेन भात्यम्बिके
तस्मादेव खगेश्वरश्च सततं त्वां सेवते मोदतः ॥ १६ ॥

पुरा तव पदाम्बुजं हरिण एष संपूज्य यो
जगत्प्रभुशिरःस्थिते शशिनि संस्थितिं प्राप्तवान् ।
किमद्य हृदि संस्मरन् तव पदाब्जसेवाफलं
महोत्सवदिदृक्षया चरणसंनिधिं प्राप्तवान् ॥ १७ ॥

धत्ते कुरङ्गं विधुरेष पूर्णो
मदास्यचन्द्रस्तमधः करोति ।
इत्येतयोर्भेदविबोधनाय
कुरङ्गमम्ब त्वमधः करोषि ॥ १८ ॥

वने जातः सिंहः पुनरपि दरीवासनिरतः
स्वसाम्यं यत्र स्यात्सततवसतिं तत्परिसरे ।
चिकीर्षन्भ्रान्त्वा किं तव पदवनेजे नतमनो
गुहावासे दृष्ट्वा वसतिमकरोत्तत्परिसरे ॥ १९ ॥

तवाम्बराभावशशीयशृङ्ग-
नीकाशमध्यत्वमयं निशम्य ।
वलग्नकार्श्याध्ययनाय किं वा
पदाब्जसेवां विदधाति सिंहः ॥ २० ॥

भक्ताज्ञानमहेभा
मद्वाहनसंनिरीक्षणादेव ।
निर्यान्त्विति सहसा किं
सिंहं वाहं करोषि मातस्त्वम् ॥ २१ ॥

नताय पादाम्बुजयोर्जनाय
राजाधिराजत्वविधित्सया त्वम् ।
सिंहासनं त्वं वद दातुमम्ब
सिंहं सदा संनिधिगं करोषि ॥ २२ ॥

तुरङ्गवच्चञ्चलमम्ब चित्तं
बद्ध्वा दृढं भक्तिगुणेन शीघ्रम् ।
स्थिरं करोमीति गुणैस्तुरङ्गं
नियम्य किं बोधयसे जनांस्त्वम् ॥ २३ ॥

त्वमश्वपूर्वा श्रियमानताय
ददामि तूर्णं त्विति बोधनाय ।
तुरङ्गमग्रे विदधासि मात-
रितीव मन्ये वद किं तदेव ॥ २४ ॥

श्वो वाहनतां न याति दिविषद्वृन्दस्य वेदा इति
प्राहुस्तं निशमय्य रोषसहितस्त्वत्सन्निधिं प्राप्य किम् ।
मिथ्या कर्तुमहो तदीयवचनं देव्यास्तवाम्बानिशं
वाहत्वं कुतुकी जगाम तुरगाधीशो गिरां देवते ॥ २५ ॥

मम कौशिकवाहनता
स्याद्धर्यश्वस्य सेवने किमिति ।
शुक्लेभस्तव वाहः
समभून्मातर्न संदेहः ॥ २६ ॥

केचित्प्राहुरनैपुणास्तु कुचयोः साम्यं हि कुम्भस्थले
शुण्डायामथवोरुतौल्यमिभराडिच्छंस्तवागादिति ।
नैतत्संभविता तनौ कठिनता यस्मात्ततः शारदे
मध्ये ह्युत्सवसेवनाय हरिणा संप्रेषितः स्यादिति ॥ २७ ॥

एकं शरीरं परिगृह्य पूर्व-
भवे शुकोऽयं कृतवान् विचारम् ।
मोक्षाय नालं स इतीह देह-
द्वयं गृहीत्वा किमु सेवते त्वाम् ॥ २८ ॥

क्षुधातुरः कश्चन कीरडिम्भ-
स्तृषार्दितोऽन्यश्च तयोर्हि मातः ।
एकस्तु कर्णोत्पलमत्तुमिच्छ-
त्यन्यः करस्थामृतपानकामः ॥ २९ ॥

मां द्रष्टुमाकाशगतं हि मर्त्या
वक्त्रोन्नतेः क्लेशयुता भवेयुः ।
इतीव मत्वा धरणीं गतोऽय-
मम्बास्यलक्ष्यात्तव पूर्णचन्द्रः ॥ ३० ॥

एकापि नानाविधरूपधर्त्री-
त्येतादृशार्थस्य विबोधनाय ।
वेण्यां भुजङ्गी नयने कुरङ्गी
मध्ये च सिंही प्रतिभासि किं त्वम् ॥ ३१ ॥

मुक्ताहारमिषाज्जगज्जननि ते सेवां करोत्यादरा-
द्देवानां सरिदित्यहो मकरराडालोच्य सेवां स्वयम् ।
कर्तुं हारमिषेण कम्बुसदृशे कण्ठे विभातीति म-
च्चित्ते भाति पुनर्वदन्तु चतुराः किं तं न जानाम्यहम् ॥

श्रुत्वा तवाम्ब निनदं किल कीरडिम्भः
कण्ठे तवास्ति शुक इत्ययमाकलय्य ।
इच्छन् विनिर्गमनमस्य बहिस्तवाद्य
हस्ताम्बुजे स्थिरतया वसतीति मन्ये ॥ ३३ ॥

दन्तेषु किं दाडिमबीजबुद्ध्या
तवाधरे बिम्बधियाथवायम् ।
शुकः कुतस्त्वन्निकटे चकास्ति
संदेहयुक्ताय वदाशु मातः ॥ ३४ ॥

चन्द्रः सौहार्दमिच्छंस्तव मुखशशिना प्राप्य वृद्धिं वलक्षे
पक्षे प्राप्येषदम्ब प्रहृषितहृदयश्चाभवत्पूर्णिमायाम् ।
दृष्ट्वाथ त्वन्मुखेन्दुं मृगशिशुरहितं स्वं च चिह्नेन युक्तं
लज्जायुक्तस्ततोऽयं प्रतिदिवसमहो क्षीणतां याति कृष्णे ॥

कम्बौ पद्मं भाति बिम्बं हि तस्मिन्
मल्लीपङ्क्तिश्चापि नीलोत्पले द्वे ।
सर्वं ह्येतद्भाति हैम्यां लतायां
शैले चास्मिन् पश्यतैतद्विचित्रम् ॥ ३६ ॥

देवानामनिमेषताद्य सफला जाता तवाम्बानिशं
वक्त्राब्जस्य निरीक्षणात्सुरपतेस्तद्वत्सहस्राक्षता ।
गौरीशस्य दशाक्षता कमलजस्याष्टाक्षता भारति
क्रौञ्चारेर्द्विषडक्षतापि फलयुग्जातेति जानीमहे ॥ ३७ ॥

चन्द्रश्चकोरालिमयं करैः स्वैः
करोति तृप्तां सितपक्ष एव ।
तवास्यचन्द्रस्तु नमच्चकोरान्
करोति मातः सततं हि तृप्तान् ॥ ३८ ॥

अस्याब्जस्य समाश्रये मम भवेन्मोदो रजन्यां परं
नैवाह्नीत्यत एव चम्पकसुमेनालोच्य नीलोत्पले ।
सेवेते तव वक्त्रपद्ममनिशं नेत्रापदेशान्मुदा
रात्रौ वासरमध्यमेऽपि सुखदं वाग्देवि न द्वापरः ॥

तत्रास्यलक्ष्याद्धरणीं गतस्य
सुधांशुबिम्बस्य निषेवणाय ।
मुक्तासराणां मिषतः समागा-
त्ताराततिर्वाग्जननीति मन्ये ॥ ४० ॥

अशक्नुवन् स्तोतुमहीश्वरस्त्व-
न्मुखस्य सौन्दर्यमयं जगाम ।
रसातलं वक्त्रसहस्रतां च
निनिन्द कंजातभवस्य जाये ॥ ४१ ॥

दृष्टं वाग्देवताया वदनसरसिजं येन भूमौ कदाचि-
च्छृङ्गाद्रौ तस्य वक्त्रात्सरसपदयुतावाक्ततिर्निःसरेद्धि ।
नीहाराद्रेर्गुहातः सुरवरतटिनी यद्वदाश्वप्रयत्ना-
न्निर्गच्छत्येव तद्वन्नहि खलु विशयोऽस्माकमत्रास्ति कश्चित् ॥

अशक्नुवन्तस्तव सुन्दरत्वं
स्तोतुं महेशाग्निभवाब्जजाताः ।
निनिन्दुरास्येषु हि पञ्चकत्वं
षट्त्वं चतुष्ट्वं च गिरां सवित्रि ॥ ४३ ॥

किं तत्पयोजयुग्मे
रम्भास्तम्भौ ततो व्योम ।
तव सरः सशलाकं
तदुपरि शैलौ ततः पयोजातम् ॥ ४४ ॥

दृष्टं वाग्देवते ते सरसिजयुगलं पादयुग्मं हि रम्भा-
स्तम्भावूरुद्वयं तत्तदुपरि गगनं मध्यभागो हि नूनम् ।
मन्ये नाभिः सरः स्यात्तदुपरि कलये रोमपङ्क्तिं शलाकां
शैलद्वन्द्वं कुचौ स्यात्तदुपरि कमलं त्वास्यमेवेति जाने ॥

निर्गत्य शैलमध्या-
त्कुहरं काचिद्गता भुजगी ।
तां शंसन्ति हि सुधियो
मातस्तव नाभिरोमालिम् ॥ ४६ ॥

सरस्या जातेयं न हि खलु कलिन्दाख्यगिरितः
समुद्रं नो याता ह्यपि तु वरशैलद्वयगता ।
विभातीत्थं काचित्त्वयि खलु गिरां देवि यमुना
वदन्त्येनां नाभिप्रसृततनुजालीं कविवराः ॥ ४७ ॥

अनायासादास्यादमरतटिनीपूरसदृशी
ततिर्वाचामाशु प्रसरति शिशोरप्यनुदिनम् ।
कृपालम्बापाङ्गे कृशतरवलग्नेऽकृशकुचे
न संदेह्यत्राहं सरसिजभवप्राणदयिते ॥ ४८ ॥

नीलोत्पलोत्थः खलु नीलमेघो
नम्रास्यमध्यात्कविताप्रवाहम् ।
प्रवर्तयत्याशु वदन्ति चैनं
मातस्तवाक्षिप्रभवं कटाक्षम् ॥ ४९ ॥

नीलोत्पले त्वन्नयने हि मात-
स्तदुत्थमेघः करुणाकटाक्षः ।
स नम्रवक्त्रात्कविताप्रवाहं
प्रवर्तयत्याशु न संशयोऽत्र ॥ ५० ॥

अशक्नुवन्तस्तव सुन्दरत्वं
स्तोतुं महेशाग्निभवाब्जजाताः ।
निनिन्दुरास्येषु हि पञ्चकत्वं
षट्त्वं चतुष्टं च गिरां सवित्रि ॥ ४३ ॥

किं तत्पयोजयुग्मे
रम्भास्तम्भौ ततो व्योम ।
तत्र सरः सशलाकं
तदुपरि शैलौ ततः पयोजातम् ॥ ४४ ॥

दृष्टं वाग्देवते ते सरसिजयुगलं पादयुग्मं हि रम्भा-
स्तम्भावूरुद्वयं तत्तदुपरि गगनं मध्यभागो हि नूनम् ।
मन्ये नाभिः सरः स्यात्तदुपरि कलये रोमपङ्क्तिं शलाकां
शैलद्वन्द्वं कुचौ स्यात्तदुपरि कमलं त्वास्यमेवेति जाने ॥

निर्गत्य शैलमध्या-
त्कुहरं काचिद्गता भुजगी ।
तां शंसन्ति हि सुधियो
मातस्तव नाभिरोमालिम् ॥ ४६ ॥

सरस्या जातेयं न हि खलु कलिन्दाख्यगिरितः
समुद्रं नो याता ह्यपि तु वरशैलद्वयगता ।
विभातीत्थं काचित्त्वयि खलु गिरां देवि यमुना
वदन्त्येनां नाभिप्रसृततनुजालीं कविवराः ॥ ४७ ॥

अनायासादास्यादमरतटिनीपूरसदृशी
ततिर्वाचामाशु प्रसरति शिशोरप्यनुदिनम् ।
कृपालम्बापाङ्गे कृशतरवलग्नेऽकृशकुचे
न संदेहोऽयत्राहं सरसिजभवप्राणदयिते ॥ ४८ ॥

नीलोत्पलोत्थः खलु नीलमेघो
नम्रास्यमध्यात्कविताप्रवाहम् ।
प्रवर्तयत्याशु वदन्ति चैनं
मातस्तवाक्षिप्रभवं कटाक्षम् ॥ ४९ ॥

नीलोत्पले त्वन्नयने हि मात-
स्तदुत्थमेघः करुणाकटाक्षः ।
स नम्रवक्त्रात्कविताप्रवाहं
प्रवर्तयत्याशु न संशयोऽत्र ॥ ५० ॥

विराजते कश्चन वारिराशि-
मीनेन युक्तो न हि कम्बवोऽत्र ।
कम्बूपरिस्थस्त्वयमेव मातः
सनेत्रमास्यं तव चैनमाहुः ॥ ५१ ॥

भुजगी वा तव वेणी
किं वा करपद्मपुष्परसलोभात् ।
आगतमधुलिट्पटली
जानीमो नैव विधिकान्ते ॥ ५२ ॥

के वा न कुर्युर्भुवि काव्यमम्ब
शब्दार्थविज्ञानयुजश्चिराय ।
चित्तं त्वदङ्घ्रिं परिसेवते यो
जयेत्स वाचस्पतिमाशु वाग्भिः ॥ ५३ ॥

यं देववर्याः समुपासते हि
तं देहिनामिष्टदमाशु मातः ।
मन्देतराप्यं सुजडः कथं वा
विन्देयमङ्घ्रिं तव वाक्सवित्रि ॥ ५४ ॥

समस्तवस्तून्यपि सन्ति मात-
स्त्वत्संनिधौ किंतु न मन्मनोऽस्ति ।
तत्र प्रमाणं जनिरेव मेऽद्य
तदप्यतस्त्वं कुरु संनिधौ ते ॥ ५५ ॥

पञ्चास्यषण्मुखचतुर्मुखनागराजाः
स्तोतुं न तेऽम्ब चरितं प्रभवन्ति किंचित् ।
एकाननः कथमहं तव शक्नुयां त-
त्स्तोतुं तथापि चपलं प्रसहस्व सूनोः ॥ ५६ ॥

लोकप्रसिद्धाब्धिततेस्तु मान-
माहुर्द्विलक्षाधिकयोजनानि ।
नाद्राक्ष्म नाश्रौष्म भवत्कृपाब्धे-
र्मानं पयोजातभवस्य जाये ॥ ५७ ॥

माला विभात्यम्ब तवाद्य कण्ठे
क्वचिच्च रक्ता क्वचिदच्छवर्णा ।
बिम्बाधरस्य प्रभया हि नासा-
मणेश्च कान्त्येति वितर्कयामि ॥ ५८ ॥

नागेन्द्रकुम्भावुत हेमकुम्भौ
किमम्ब कोकौ तव किं कुचौ वा ।
विवेक्तुमत्रास्ति न नोऽद्य शक्ति-
स्त्वमेव मातर्वद धातृजाये ॥ ५९ ॥

पयोजे कूर्मौ वा सुरवरशिरोभूषणमणी
तरू वा कल्पाद्यौ नतजनचयाभीष्टवरदौ ।
पदे वा मातस्ते न हि खलु विवेक्तुं हि विभवो
वयं तस्माच्छीघ्रं वद कमलजातप्रियतमे ॥ ६० ॥

जडोऽपि जगदम्बिके तव कृपायुतं वीक्षणं
प्रपद्य सुरनायकं जयति सत्वरं संपदा ।
मुखाम्बुजनिरर्गलप्रविगलद्वचोवैखरी-
विनिर्जितसुरापगास्मयभरश्च सञ्जायते ॥ ६१ ॥

शिवे त्वदङ्घ्रिपङ्कजप्रणम्रवाग्झरीजिता-
तुषारशैलगह्वरं जगाम जह्नुकन्यका ।
ततस्ततोऽपि तावकप्रणम्रकीर्तितर्जिता
शिवस्य शैलकन्यका जटाख्यदुर्गमाविशत् ॥ ६२ ॥

अव जगदम्ब सदा मां
सवमुख्यसुकर्मभिस्तुष्टे ।
नवनवकवित्वदान-
प्रवणे कंजातजन्मसुकृतमयि ॥ ६३ ॥

करुणापूरितनयने
वरुणादिदिगीशसेव्यपदपद्मे ।
अरुणाधरजितबिम्बे
तरुणाब्जमुखि प्रदेहि मम सौख्यम् ॥ ६४ ॥

शारदे तव पदं प्रसमीक्ष्य
प्राप्तुमस्य सदृशत्वमहो किम् ।
कण्ठदघ्नसलिले प्रतिघस्रं
पङ्कजान्युरुतपः प्रचरन्ति ॥ ६५ ॥

शारदे तव पदाम्बुजयुग्मं
ये स्मरन्ति मनुजा भुवि लोके ।
श्रीमतां च विदुषां धुरि गण्या-
स्ते भवन्ति न हि तत्र विचारः ॥ ६६ ॥

स्फुर जगदम्ब सदा मे
मानसपद्मे सरोजभवजाये ।
वरदाननिरतपाणे
वीणापाणेऽधरे शोणे ॥ ६७ ॥

राकाचन्द्रसदृक्षं
तव मुखपद्मं हृदम्बुजे स्मरताम् ।
कविता चेटी भूया-
त्तत्रापि न मेऽस्ति संदेहः ॥ ६८ ॥

कदाचिदपि यो नरस्तव पदाम्बुजं भक्तितो
विभावयति शारदे हृदयपङ्कजे तस्य हि ।
व्रजेयुरपि दासतां नृपवरास्तथा वाक्ततिः
सुधाशि तटिनीसखीवदनपद्मतो निःसरेत् ॥ ६९ ॥

विरिञ्चिहरिशंकरप्रभृतिनिर्जराग्र्यार्चिते
प्रणम्रजडतातमस्ततिविभेदसूर्यप्रभे ।
नमत्सुरसतीकचप्रविलसत्प्रसूनस्रव-
न्मरन्दतटिनीलसत्पदसरोरुहे पाहि माम् ॥ ७० ॥

न पूजिता त्वं कुसुमैर्मनोज्ञै-
र्न संस्तुता हृद्यपदैश्च पद्यैः ।
न संस्मृता हृत्कमलेऽपि जातु
तथापि मातर्दयसे जनेऽस्मिन् ॥ ७१ ॥

नैवाहमानीय सुमानि दिव्या-
न्याराधनं तेऽकरवं कदापि ।
तथापि मातः सहजानुकम्पा-
युतैः कटाक्षैः परिपाहि मां त्वम् ॥ ७२ ॥

ये प्राणरोधप्रमुखान् प्रयत्नान्
कुर्वन्ति लोकाः स्वसमीहिताय ।
तेनैव जानन्ति वर प्रणामं
तवाम्ब कल्पद्रुमबद्धसख्यम् ॥ ७३ ॥

अव्याजकारुण्यमयि प्रसीद
सुव्याहृतीनां ततिमाशु यच्छ ।
नव्यानि काव्यानि करोमि मातः
क्रव्यादवैरिप्रमुखामरेड्ये ॥ ७४ ॥

यावद्वाचां सवित्रि प्रणतजनवचोदानबद्धादरे ते
पादाम्भोजं प्रणन्तुं कलयति धिषणां जन्ममूकोऽपि लोकः ।
तावद्देवेन्द्रदत्तप्रवरमणिगणा बद्धपीठस्य मध्या-
दुत्थायाशु प्रधावत्यमरगुरुरहो मामयं जेष्यतीति ॥ ७५ ॥

यस्त्वामिन्दुनिबद्धदिव्यमकुटां शुक्लाम्बरालंकृतां
मुद्रापुस्तकमालिकामृतघटान् संबिभ्रतीं ध्यायति ।
तस्यास्यात्सरसा सुवर्णघटिता सालंकृता वाक्तति-
स्तूर्णं निःसरति प्रयत्नरहिता निःसंशयं भारति ॥ ७६ ॥

पापीयानिति संजहासि करुणावारांनिधे शारदे
सर्वाघौघपयोधिबाडबशिखे त्वं मामनाथं यदि ।
तर्ह्येतादृशपापकोटिसहितं सर्वैश्च दूरीकृतं
को वा मां परिपालयेत्कमलजप्राणप्रिये ब्रूहि मे ॥

भक्तिहीन इति मां जहासि किं
मातरद्य जलजासनप्रिये ।
संत्यजन्तु भुवि तर्हि मातर-
स्तद्वदेव निजकुक्षिजान् सुतान् ॥ ७८ ॥

कन्यां कुलशैलपते-
मान्यां मुरवैरिमुख्यदेवतते: ।
नौकां भवाम्बुराशे-
र्नौम्यहमनिशं शशांकशिशुशीर्षाम् ॥ ७९ ॥

कांचन काञ्चनगर्व-
न्यक्कारधुरीणदेहकान्तिझरीम् ।
कमनीयकवनदात्रीं
कमलासनसुकृतसन्ततिं कलये ॥ ८० ॥

चम्पकसुमानि मात-
र्नूनं नासासदृक्षतां गन्तुम् ।
सततं मालाव्याजा-
त्सेवन्ते पङ्कजातभवजाये ॥ ८१ ॥

तिष्ये युगे संघगता हि शक्ति-
रितीव सम्यक् परिचिन्त्य देव्याः ।
नासासदृक्षत्वमहोऽधिगन्तुं
मालात्वमापुः खलु चम्पकानि ॥ ८२ ॥

कटाक्षजितनीलाब्जा
करिकुम्भनिभस्तनी ।
करोतु मम कल्याणं
कमलासनकामिनी ॥ ८३ ॥

ज्वरादिनिखिलामयान् करुणया गिरामम्बिके
विनाशय विभावरीपतिसमानवक्त्राम्बुजे ।
स्वरादिभुवनाधिपप्रणुतपादपाथोरुहे
कराहृतसुधेऽनिशं दिश सुखं जनानां मुदा ॥ ८४ ॥

वाताहताब्धिलहरीततितौल्यभाजो
वाचः प्रयत्नमनपेक्ष्य मुखारविन्दात् ।
वादेषु यत्करुणया प्रगलन्ति पुंसां
वाग्देवता भवतु वाञ्छितसिद्धये सा ॥ ८५ ॥

धातुः पुण्यततिः काचि-
द्वाचां धाटीं दधातु मे ।
यां दृष्ट्वा लज्जितो भूया-
त्सुराचार्योऽपि तादृशीम् ॥ ८६ ॥

तनुजितगाङ्गेयरुचिः
करधृतरुद्राक्षमालिकाकुम्भा ।
तनुतात्तामरसासन-
जाया जाड्यौघवारणं शीघ्रम् ॥ ८७ ॥

मतिजितसुरगुरुगर्वान्
प्रकुर्वती शीघ्रमेव पदनम्रान् ।
कलये हृदि जगदम्बां
करपद्मलसत्सुधाकुम्भाम् ॥ ८८ ॥

इति श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु शृङ्गगिरि
श्री सच्चिदानन्दशिवाभिनवनृसिंहभारतीस्वामिभिः शृङ्गपुर्यां
श्रीशारदासन्निधौ नवरात्र्युत्सवसमये
विरचितं
शारदास्तोत्रम्
समाप्तम् ।

॥ श्रीः ॥

॥ शारदास्तोत्रम् ॥

शिशुमिव पदनतलोकं
  परिरक्षामीति बोधनायैव ।
अङ्के निधाय बालं
  भातीयं पङ्कजातभवदयिता ॥ १ ॥

पुराणवस्त्राणि न धारयामि
  नवाम्बराण्येव तु धारयामि ।
इति प्रबोधाय जनस्य नूनं
  नवाम्बराण्येव दधाति वाणी ॥ २ ॥

एकमेवाम्बरं वाणि
विरूपं च वदन्ति हि ।
नवाम्बराणि धत्से त्वं
सुरूपाणि कथं वद ॥ ३ ॥

आकाशवत्सर्वगतश्च नित्य
इत्यादि वेदेऽम्ब किलाम्बरस्य ।
प्रत्नत्वमेकत्वमपि प्रसिद्धं
कथं नवत्वं समभूदमुष्मिन् ॥ ४ ॥

हंसैरेव परैः सेव्या
नाहमन्यैर्जनैरिति ।
प्रबोधनकृते मातः
हंसं वाहं करोषि किम् ॥ ५ ॥

हंसे हि शब्दे किमु मुख्यवृत्त्या
स्थिताहमेवेति विबोधनाय ।
विभासि हंसे जगदम्बिके त्व-
मित्यस्मदीये हृदये विभाति ॥ ६ ॥

हंसो बाह्यान्धकारप्रदलनचतुरो ह्यह्नि मोदप्रदायी
पद्मानामेष मेऽन्तःस्थिततिमिरततेर्वारयित्र्याश्च रात्रौ ।
अप्यामोदप्रदात्र्या नतहृदयसरोजातपङ्क्तेरधस्ता-
द्भूतो हीत्येव बोधं रचयितुमिव किं हंसमारोहसीशे ॥७॥

वृषं पुरस्तात्कुरुषे किमद्य
वृषप्रदानाय नमज्जनेभ्यः ।
द्रुतं पयोजन्मभवप्रमोद-
पयोधिराकाशशिबिम्बपङ्क्ते ॥ ८ ॥

शार्दूलचर्म परिवीक्ष्य भवाङ्गसंस्थं
भीतः पलाय्य तवसन्निधिमागतः किम् ।
उक्षाधिपः सरसिजासनधर्मपत्नि
ब्रूह्यद्य संशयनिमग्नमतेर्ममाशु ॥ ९ ॥

कर्तुमात्मनि सार्थां किं
वृषेन्द्रः पुर एतु नः ।
इत्यादिकां श्रुतिं वाणि
पुरस्तात्कुरुषे वृषम् ॥ १० ॥

वृषभो वृषभो नोचे-
त्कथं तव पदाम्बुजम् ।
वाणि सेवितुमर्हः स्या-
त्तस्माद्वृषभ एव हि ॥ ११ ॥

शिखिसूर्यचन्द्रमुख्या-
नहमेवास्थाय पालयामीदम ।
जगदिति विबोधनार्थं
वागीश्वरि भासि शिखिनमास्थाय ॥ १२ ॥

शंभौ सन्ति शशाङ्कसूर्यशिखिनो नेत्रापदेशात्सदा
सागर्भ्यं त इमे निरीक्ष्य गिरिजानाथस्य मातस्त्वयि ।
वक्त्रारक्तपटीसुवाह्मिषतः सेवां सदा कुर्वते
मोदादेव हि तेन चात्र विशयः कश्चिद्गिरां देवते ॥ १३ ॥

शिखिवच्छुद्ध एवेति
नाम्नैवाह यतः शिखी ।
तस्मात्त्वद्वाहता चास्य
युक्तैव विधिवल्लभे ॥ १४ ॥

शिखी मुण्डी जटीत्याद्याः
सर्वे त्वत्सेवका इति ।
द्योतनाय शिखी किं वा
मातस्त्वामेव सेवते ॥ १५ ॥

निशम्य संप्रेषितवान् मयूर-
मुद्धर्ष इत्येव पितृष्वसुः किम् ।
षडाननो ब्रूहि गिरां सवित्रि
नम्रस्य संदेहयुजो ममाशु ॥ १६ ॥

केका न पूजयेयुस्त्वां
भुवनेऽस्मिन् महोत्सवे वाणि ।
इति नाम्नैव हि वक्तुं
भाति त्वत्संनिधौ केकी ॥ १७ ॥

विनतातनूद्भवत्वं
प्रकटं प्रभवेद्विनत्यैव ।
इति बुद्ध्या खगराट् किं
विनतस्त्वत्पादपद्मयोर्वाणि ॥ १८ ॥

मानसविहरणशीलां
देवीं त्यक्त्वान्यदेवतासेवा ।
नैवोचितेति खगरा-
डूहति त्वां तादृशीं नूनम ॥ १९ ॥

सुवर्णनीकाशभवत्प्रतीक-
कान्तेः परिष्वङ्गत एव सार्धा ।
सुपर्णतेत्यात्मन आकलय्य
खगेट् करोत्यम्ब तवाङ्घ्रिसेवाम् ॥ २० ॥

विष्णौ वीक्ष्य जडाधिवासमथ च स्वामित्रशायित्वम-
प्यण्डोद्भूतपतिर्विहाय तमिमं विज्ञानरूपामयम् ।
त्वामेवाद्य निषेवते खलु मुदा वाग्देवि युक्तं च त-
त्को वा शत्रुसहासिकां हि सहते लोकेषु विद्वज्जनः ॥

भूताकाशचरेट् त्वमेव भुवने सिद्धं हि का तेन मे
बुद्धिश्चाभवदित्यवेत्य खगराण्णूनं गिरां देवते ।
हार्दाकाशचराधिपत्यमपि मे भूयादितीच्छावशा-
त्तत्प्राप्त्यै तव पादपङ्कजयुगीसेवां करोत्यादरात् ॥

लोके होक: पक्ष:
शुक्लश्चान्यश्च कृष्ण एवेह ।
द्वावपि शुक्लौ पक्षौ
धत्ते गरुड: किमम्ब तव वाह: ॥ २३ ॥

हस्तान्तरस्थपरशुं
शंभोर्भूषार्थमाहृतान्नागान ।
दृष्ट्वा भीतो हरिण-
श्चरणं शरणं जगाम तव वाणि ॥ २४ ॥

समाश्रयेयं यदि पुष्करस्थ-
मब्जं तदास्यात्पतनं हि दर्शे ।
ममेति मत्वा मृगशावकोऽयं
पदाब्जमेवाश्रयते तवाम्ब ॥ २५ ॥

पिबेयुरपि मां सुरा यदि वसामि चन्द्रे तदे-
त्यपायरहितं पदं जिगमिषुश्चिरं संचरन् ।
अपायवचनोज्झितं तव पदाब्जयोरन्तरं
विलोक्य मृगशावको वसति तत्र वाग्देवि किम ॥

लालयति वाणि किं त्वां
पञ्चास्यस्कन्धमारोप्य ।
युक्तमिदं भ्रातॄणां
सोदर्यालालनं लोके ॥ २७ ॥

नाथस्यापि ममानिवेद्य हरिणः सेवां कथं प्रातनो-
द्वाग्देव्याश्चरणाब्जयोरिति रुषा सारङ्गबालं भृशम्।
त्वा शीघ्रपलायनोत्सवपरं सेवां करोत्यादरा-
द्वश्येशः स्वयमित्यवैमि करुणावारांनिधे शारदे ॥ २८ ॥

विष्णवर्धत्वात्पालकत्वं ममास्ते
संहर्तृत्वं नैजमेवास्ति किंतु ।
स्रष्टुर्भावो वाणि नास्तीति मत्वा
तत्प्राप्त्यै त्वां सेवते पञ्चवक्त्रः ॥ २९ ॥

उन्नम्य पादद्वितयं तुरङ्गो
वदन्नितीवास्ति गिरां सवित्रि ।
विलङ्घ्य तां किं सरिदीश्वरोऽय-
मुत्प्लुत्य गच्छेयमथाम्बरं वा ॥ ३० ॥

पदे पदे दानववश्यता मे
भवेच्छचीनाथसमीपवासे ।
उच्चैःश्रवा इत्यधिगम्य मात-
स्तवाङ्घ्रिसेवां प्रकरोति किं वा ॥ ३१ ॥

कुरङ्गवेगस्तव दृष्टपूर्व-
स्तुरङ्गवेगं परिपश्य वाणि ।
इतीव गर्वादधिगम्य मात-
स्तुरङ्गमस्त्वां परिसेवते किम् ॥ ३२ ॥

विहङ्गं कुरङ्गं तुरङ्गं च वाहं
विधायाशुगं श्रान्तिमासाद्य किं त्वम् ।
गजं मन्दगं वाहमद्यातनोषि
प्रणम्रस्य मे ब्रूहि वाचामधीशे ॥ ३३ ॥

जम्भारौ कौशिकत्वं ह्यथ च तदनुजे वीक्ष्य सम्यग्घरित्वं
त्यक्त्वा ह्रीसाध्वसाभ्यामयमिभकुलराट् तौ शरच्चन्द्रशुभ्रः ।
इन्द्रोपेन्द्रादिसेव्यामपि सकलसुराराध्यपादारविन्दां
त्वामेवातिप्रमोदात्कमलजदयिते सेवते नूनमेतत् ॥ ३४ ॥

नतेष्टदानाय सदा जलार्द्र-
करांबुजा त्वं यत एव वाणि ।
तस्मादिभोऽप्येष तवाङ्घ्रिसंगा-
द्दानाम्बुसंसिक्तकरो विभाति ॥ ३५ ॥

मत्पादाब्जप्रणम्रं नरमतितरसा सेवते चेभमुख्या
लक्ष्मीर्हस्ताग्रराजद्वरकनकमयस्रग्धरेत्येव बोधम् ।
कर्तुं हस्ताग्रराजद्वरकनकसरं नागराजं प्रधत्से
वाणि प्रब्रूहि किं त्वं कमलजहृदयाम्भोजसूर्यप्रभे मे ॥

त्यक्ष्यामि नैव रागं
कालत्रितयेऽपि नम्रवर्गेषु ।
इति बोधनाय वाणी
रक्तसुमानां त्रयं धत्ते ॥ ३७ ॥

एकः शुकः प्रसिद्धोऽस्ति
पाराशर्यसुतः किल ।
शुको परस्तु को ब्रूहि
शारदे प्रणताय मे ॥ ३८ ॥

पद्मासनस्थे सरसीरुहोत्थ-
जाये वस त्वं हृदये सदा मे ।
तेनाहमाशाः सकला जयेयं
न तत्र संदेहलवोऽस्ति मेऽद्य ॥ ३९ ॥

इति श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु शृङ्गगिरि
श्री सच्चिदानन्दशिवाभिनवनृसिंहभारतीस्वामिभिः शृङ्गपुर्यां
श्रीशारदासन्निधौ नवरात्र्युत्सवसमये
विरचितं
शारदास्तोत्रम्
समाप्तम् ।

॥ श्रीः ॥

॥ लघुस्तोत्राणि ॥

(प्रथमो भागः)

श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु शृङ्गगिरि
श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनव
नृसिंहभारतीस्वामिभिः
विरचितानि ।

श्रीरङ्गस्थ
श्रीवाणीविलासमुद्रायन्त्रालये
संमुद्रितानि ।
१९०८.

॥ श्रीः ॥

॥ गौरीगिरीशकल्याणस्तोत्रम् ॥

चन्द्रार्धप्रविभासिमस्तकतटौ तन्द्राविहीनौ सदा

भक्तौघप्रतिपालने निजतनुच्छायाजितार्कायुतौ ।

शृङ्गाद्रिस्थविवाहमण्टपगतौ कारुण्यवारांनिधी

कल्याणं तनुतां समस्तजगतां गौरीगिरीशौ मुदा ॥ १ ॥

अन्योन्यार्चनतत्परौ मधुरवाक्सन्तोषितान्योन्यकौ
चन्द्रार्धाश्रितशेखरौ प्रणमतामिष्टार्थदौ सत्वरम् ।
शृङ्गाद्रिस्थविवाहमण्टपगतौ शृङ्गारजन्मावनी
कल्याणं तनुतां समस्तजगतां गौरीगिरीशौ मुदा ॥ २ ॥

सौन्दर्येण परस्परं प्रमुदितावन्योन्यचित्तस्थितौ
राकाचन्द्रसमानवक्त्रकमलौ पाकाब्जकालंकृतौ ।
शृङ्गाद्रिस्थविवाहमण्टपगतौ तुङ्गातटावासिनौ
कल्याणं तनुतां समस्तजगतां गौरीगिरीशौ मुदा ॥ ३ ॥

सिंहोक्षाग्र्यगती महोन्नतपदं संप्रापयन्तौ नता-
नंहोराशिनिवारणैकनिपुणौ ब्रह्मोग्रविष्ण्वर्चितौ ।
शृङ्गाद्रिस्थविवाहमण्टपगतौ गाङ्गेयभूषोज्ज्वलौ
कल्याणं तनुतां समस्तजगतां गौरीगिरीशौ मुदा ॥ ४ ॥

कस्तूरीघनसारचर्चिततनू प्रस्तूयमानौ सुरै-
रस्तूक्त्या प्रणतेष्टपूरणकरौ वस्तूपलब्धिप्रदौ ।
शृङ्गाद्रिस्थविवाहमण्टपगतावङ्गावधूतेन्दुभौ
कल्याणं तनुतां समस्तजगतां गौरीगिरीशौ मुदा ॥ ५ ॥

वाणीनिर्जितहंसकोकिलरवौ पाणीकृताम्भोरुहौ
वेणीकेशविनिर्जिताहिचपलौ क्षोणीसमानक्षमौ ।
शृङ्गाद्रिस्थविवाहमण्टपगतौ तुङ्गेष्टजालप्रदौ
कल्याणं तनुतां समस्तजगतां गौरीगिरीशौ मुदा ॥ ६ ॥

कामापत्तिविभूतिकारणदृशौ सोमार्धभूषोज्ज्वलौ
सामाम्नायसुगीयमानचरितौ रामार्चिताङ्घ्रिद्वयौ ।
शृङ्गाद्रिस्थविवाहमण्टपगतौ माणिक्यभूषान्वितौ
कल्याणं तनुतां समस्तजगतां गौरीगिरीशौ मुदा ॥ ७ ॥

दम्भाहंकृतिदोषशून्यपुरुषैः संभावनीयौ सदा
जम्भारातिमुखामरेन्द्रविनुतौ कुम्भात्मजाद्यर्चितौ ।
शृङ्गाद्रिस्थविवाहमण्टपगतौ वाग्दानदीक्षाधरौ
कल्याणं तनुतां समस्तजगतां गौरीगिरीशौ मुदा ॥ ८ ॥

शापानुग्रहशक्तिदाननिपुणौ तापापनोदक्षमौ
सोपानक्रमतोऽधिकारिभिरनुप्राप्यौ क्षमासागरौ ।
शृङ्गाद्रिस्थविवाहमण्टपगतौ लावण्यपाथोनिधी
कल्याणं तनुतां समस्तजगतां गौरीगिरीशौ मुदा ॥ ९ ॥

शोणाम्भोरुहतुल्यपादयुगलौ बाणार्चनातोषितौ
वीणाधृन्मुनिगीयमानविभवौ बालारुणाभाम्बरौ ।
शृङ्गाद्रिस्थविवाहमण्टपगतौ तुल्याधिकैर्वर्जितौ
कल्याणं तनुतां समस्तजगतां गौरीगिरीशौ मुदा ॥ १० ॥

श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु शृङ्गगिरि
श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनवनृसिंहभारतीस्वामिभिः
विरचितं
गौरीगिरीशकल्याणस्तोत्रम्
समाप्तम् ।

॥ श्रीः ॥

॥ पादपङ्कजाष्टकम् ॥

मातस्त्वत्पदपङ्कजं कलयतां चेतोऽम्बुजे सन्ततं
मानाथाम्बुजसंभवाद्रितनयाकान्तैः समाराधितम् ।
वाञ्छापूरणनिर्जितामरमहीरुङ्गर्वसर्वस्वकं
वाचः सूक्तिसुधारसद्रवमुचो निर्यान्ति वक्त्रोदरात् ॥ १ ॥

मातस्त्वत्पदपङ्कजं मुनिमनःकासारवासादरं
मायामोहमहान्धकारमिहिरं मानातिगप्राभवम् ।
मातङ्गाभिमतिं स्वकीयगमनैर्निर्मूलयत्कौतुका-
द्वन्देऽमन्दतपःफलाप्यनमनस्तोत्रार्चनाप्रक्रमम् ॥ २ ॥

मातस्त्वत्पदपङ्कजं प्रणमतामानन्दवारांनिधे
राकाशारदपूर्णचन्द्रनिकरं कामाहिपक्षीश्वरम् ।
बृन्दं प्राणभृतां स्वनाम वदतामत्यादरात्सत्वरं
षड्भाषासरिदीश्वरं प्रविदधत्षाण्मातुराच्र्यं भजे ॥ ३ ॥

कामं फालतले दुरक्षरततिर्दैवी ममास्तान्न भीः
मातस्त्वत्पदपङ्कजोत्थरजसा लुम्पामि तां निश्चितम ।
मार्कण्डेयमुनिर्यथा भवपदाम्भोजार्चनाप्राभवात् ।
कालं तद्वदहं चतुर्मुखमुखाम्भोजातसूर्यप्रभे ॥ ४ ॥

पापानि प्रशमं नयाशु ममतां देहेन्द्रियप्राणगां
कामादीनपि वैरिणो दृढतरान्मोक्षाध्वविघ्नप्रदान ।
स्निग्धान्पोषय सन्ततं शमदमध्यानादिमान्मोदतो
मातस्त्वत्पदपङ्कजं हृदि सदा कुर्वे गिरां देवते ॥ ५ ॥

मातस्त्वत्पदपङ्कजस्य मनसा वाचा क्रियातोऽपि वा
ये कुर्वन्ति मुदान्वहं बहुविधैर्दिव्यैः सुमैरर्चनाम् ।
शीघ्रं ते प्रभवन्ति भूमिपतयो निन्दन्ति च स्वाश्रिया
जम्भारातिमपि ध्रुवं शतमखीकष्टाप्तनाकश्रियम् ॥ ६ ॥

मातस्त्वत्पदपङ्कजं शिरसि ये पद्माटवीमध्यत-
श्चन्द्राभं प्रविचिन्तयन्ति पुरुषाः पीयूषवर्ष्यन्वहम् ।
ते मृत्युं प्रविजित्य रोगरहिताः सम्यग्दृढाङ्गाश्चिरं
जीवन्त्येव मृणालकोमलवपुष्मन्तः सुरूपा भुवि ॥ ७ ॥

मातस्त्वत्पदपङ्कजं हृदि मुदा ध्यायन्ति ये मानवाः
सच्चिद्रूपमशेषवेदशिरसां तात्पर्यगम्यं मुहुः ।
अत्यागेऽपि तनोरखण्डपरमानन्दं वहन्तः सदा
सर्वं विश्वमिदं विनाशि तरसा पश्यन्ति ते पूरुषाः ॥ ८ ॥

श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु शृङ्गगिरि
श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनवनृसिंहभारतीस्वामिभिः
विरचितं
पादपङ्कजाष्टकम्
समाप्तम् ।

॥ श्रीः ॥

॥ पृथ्वीधरराजपुत्र्यष्टकम् ॥

ज्ञात्वापि दोषान्विषयेषु शब्द-
    रसादिमेष्वप्रतिबद्धतर्षम् ।
आकारमात्रात्परहंसरूपं
    मां पाहि पृथ्वीधरराजपुत्रि ॥ १ ॥

विवेकवैराग्यशमादिषट्क-
    मुमुक्षुतागन्धलवानभिज्ञम् ।
नक्तंदिवं स्वोदरपूरणेच्छुं
    मां पाहि पृथ्वीधरराजपुत्रि ॥ २ ॥

काषायवस्त्रेण करात्तदण्ड-
कमण्डलुभ्यां जपमालया च ।
विश्रामयन्तं गृहिणां कदम्बं
मां पाहि पृथ्वीधरराजपुत्रि ॥ ३ ॥

वेदान्तवाक्यानि मुधोच्चरन्तं
तदर्थजातं बहु वर्णयन्तम् ।
कदापि नध्यातपरात्मतत्वं
मां पाहि पृथ्वीधरराजपुत्रि ॥ ४ ॥

सुवर्णतन्तूज्ज्वलचेलकामं
यानेषु मानेषु विवृद्धरागम् ।
अङ्गीकृतानेकसुमित्रशत्रुं
मां पाहि पृथ्वीधरराजपुत्रि ॥ ५ ॥

भोगाननेकान्मनसाप्यलभ्यान्
भूयासुरित्यन्वहमीहमानम् ।
गुरूत्तमाराधनदूरचित्तं
मां पाहि पृथ्वीधरराजपुत्रि ॥ ६ ॥

कुतो यतेरस्य शरीरमान-
धनाभिमानः सततं दुरन्तः ।
अशेषलोकैरिति निन्द्यमानं
मां पाहि पृथ्वीधरराजपुत्रि ॥ ७ ॥

निवारिताशेषमहाघबृन्दै-
रव्याजकारुण्यसुधातरङ्गैः ।
अपाङ्गपातैरवलोकयन्ती
मां पाहि पृथ्वीधरराजपुत्रि ॥ ८ ॥

इदं हि पृथ्वीधरराजपुत्री-
पादारविन्दार्पितमानसेन ।
कर्मन्दिना निर्मितमष्टकं यः
पठेत्स भूयादखिलेष्टगेहम् ॥ ९ ॥

श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु श्रृङ्गगिरि
श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनवनृसिंहभारतीस्वामिभिः
विरचितं
पृथ्वीधरराजपुत्र्यष्टकम्
समाप्तम् ।

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीललिताम्बापरमेश्वरस्तोत्रम् ॥

कल्याणशैलधन्वा
  करधृतकुम्भाक्षमालिकामुद्रः ।
कलयतु मम संतोषं
  करिचर्मधरः कृपापयोराशिः ॥ १ ॥

एकात्मकत्वधिषणा-
  मेधयतीमीशजीवयोर्नमताम् ।
एकान्तवासलभ्या-
  मेकां पुण्यावलिं नुमः शंभोः ॥ २ ॥

ईशोऽर्धवपुर्यस्या
ईप्सितपङ्क्तिर्यदङ्घ्रिनतसुलभा ।
ईकाररूपिर्णीं ता-
मीश्वरपत्नीं हृदा सदा कलये ॥ ३ ॥

लभ्यन्तेऽखिलविभवा
लब्धावसरैर्यदीयमन्त्रजपे ।
लक्ष्मीगीर्विनुता सा
लक्ष्या भूयान्मदीयचित्तस्य ॥ ४ ॥

ह्रींकारपद्मभृङ्गौ
ह्रींकारावृत्तिशीलनरसुलभौ ।
ह्रींकारगिरिमृगेन्द्रौ
ह्रींकारेणैव भावयामि शिवौ ॥ ५ ॥

हरतादाशु जडत्वं
हरिदधिपाराध्यपादपाथोजः ।
हरिणाङ्ककलितचूडो
हृतवर्ष्मार्धः कुलाद्रिकन्यकया ॥ ६ ॥

सत्यं ज्ञानमितीमे
   सकलाम्नाया वदन्ति यद्रूपम् ।
सद्गुरुमुखैकवेद्यां
   सन्मतिदां नौमि तां परामनिशम ॥ ७ ॥

कर्मभिरात्मानुगुणैः
   कलितामलभावचित्तकंजातैः ।
कतिपयपुरुषवरेण्यैः
   कथमपि बुद्धं नमामि शशिमौलिम् ॥ ८ ॥

हतरिपुवर्गैः शान्तै-
   र्हरिहयपद्मोद्भवादिपदविमुखैः ।
हंसवरैः परमाद्यै-
   र्हस्ताम्बुजपूजितं नमामि हरम् ॥ ९ ॥

ललितां कवित्वसरणिं
   लभते मूकोऽपि यत्कृपालेशात् ।
लङ्केशाहितविनुतां
   लम्बोदरमातरं नमस्ये ताम् ॥ १० ॥

ह्रींकारगेहगृहिणौ
   ह्रींकारपयःपयोधिकल्पतरू ।
ह्रींकारवनमयूरौ
   ह्रींकारशरीरिणौ शिवौ वन्दे ॥ ११ ॥

सम्यङ्निरुध्य चेतः
   सकलानि निगृह्य करणानि ।
सततं यतिभिर्हृदये
   समाधिभाव्यां नमामि ललिताम्बाम् ॥ १२ ॥

कणभुक्कपिलाराध्यः
   कथिताधिकसौख्यदानकृतदीक्षः ।
करविधृतहरिणबालः
   कलाभिवृद्ध्यै ममास्तु परमेशः ॥ १३ ॥

ललनाभिस्त्रिदशानां
   ललितैर्गीतैः स्तुतात्मचारित्राम् ।
लसदलकफालदेशां
   लभ्यां योगैर्नमामि जगदम्बाम् ॥ १४ ॥

ह्रींकारसौधराजौ
ह्रींकाराम्भोधिपूर्णसितकिरणौ ।
ह्रींकारवाच्यरूपौ
ह्रीं निष्कुटकोकिलौ शिवौ कलये ॥ १५ ॥

आदौ यन्मनुवर्णै-
र्घटिता रचिता स्तुतिर्येयम् ।
सा ललिता तामूरी-
कुर्यादव्याजकरुणाङ्गी ॥ १६ ॥

श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु श्रृङ्गगिरि
श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनवनृसिंहभारतीस्वामिभिः
विरचितं
श्रीललितापञ्चदशीमन्त्रवर्णमुखनिबद्ध
श्रीललिताम्बापरमेश्वरस्तोत्रम्
समाप्तम् ।

॥ श्रीः ॥

॥ शारदाषट्कम् ॥

वेदाभ्यासजडोऽपि यत्करसरोजातग्रहात्पद्मभू-
श्चित्रं विश्वमिदं तनोति विविधं वीतक्रियं सक्रियम् ।
तां तुङ्गातटवाससक्तहृदयां श्रीचक्रराजालयां
श्रीमच्छंकरदेशिकेन्द्रविनुतां श्रीशारदाम्बां भजे ॥ १ ॥

यः कश्चिद्बुद्धिहीनोऽप्यविदितनमनध्यानपूजाविधानः
कुर्याद्यद्यम्ब सेवां तव पदसरसीजातसेवारतस्य ।
चित्रं तस्यास्यमध्यात्प्रसरति कविता वाहिनीवामराणां
सालंकारा सुवर्णा सरसपदयुता यत्नलेशं विनैव ॥ २ ॥

सेवापूजानमनविधयः सन्तु दूरे नितान्तं
कादाचित्का स्मृतिरपि पदाम्भोजयुग्मस्य तेऽम्ब ।
मूकं रङ्कं कलयति सुराचार्यमिन्द्रं च वाचा
लक्ष्म्या लोको न च कलयते तां कलेः किं हि दौःस्थ्यम् ॥

दृष्ट्वा त्वत्पादपङ्केरुहनमनविधावुद्यतान् भक्तलोकान्
दूरं गच्छन्ति रोगा हरिमिव हरिणा वीक्ष्य यद्वत्सुदूरम् ।
कालः कुत्रापि लीनो भवति दिनकरे प्रोद्यमाने तमोवत्
सौख्यं चायुर्यथाब्जं विकसति वचसां देवि शृङ्गाद्रिवासे ॥

त्वत्पादाम्बुजपूजनाप्तहृदयाम्भोजातशुद्धिर्जनः
स्वर्गं रौरवमेव वेत्ति कमलानाथास्पदं दुःखदम् ।
कारागारमवैति चन्द्रनगरं वाग्देवि किं वर्णनै-
र्दृश्यं सर्वमुदीक्षते स हि पुनारज्जूरगाद्यैः समम् ॥ ५ ॥

त्वत्पादाम्बुरुहं हृदाख्यसरसि स्याद्रूढमूलं यदा
वक्त्राब्जे त्वमिवाम्ब पद्मनिलया तिष्ठेद्गृहे निश्चला ।
कीर्तिर्यास्यति दिक्तटानपि नृपैः संपूजिता स्यात्तदा
वादे सर्वनयेष्वपि प्रतिभटान् दूरे करोत्येव हि ॥ ६ ॥

॥ आत्मावबोधनस्तुतिः ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु
शैशवकौमारवार्धकेष्वपि च ।
अनुवर्तमानमनिशं
ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ १ ॥

सद्गुरुसेवननिरतैः
स्वाश्रमवर्णोचितानि कर्माणि ।
कुर्वद्भिर्विविदिषितं
ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ २ ॥

स्थूलात्सूक्ष्माद्धेतोः
देहाद्भेदेन योगनिष्णातैः ।
अनुचिन्त्यमानमसकृत्
ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ ३ ॥

यद्देहमखिलदेहे-
　　ष्वनवस्थेषु व्यवस्थितं विभु च ।
महदात्मभूतमभयं
　　ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ ४ ॥

हृदयस्थितानशेषान्
　　त्यक्त्वा कामान्समश्नुतेऽत्रैव ।
यत्परहंसस्तदहं
　　ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ ५ ॥

यद्बोधाज्जगदखिलं
　　विभाति पुरुषस्य सत्यतया ।
यद्बोधाच्च मृषा तत्
　　ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ ६ ॥

प्रविलाप्य दृश्यजालं
　　मिथ्येत्याचार्यवाक्यतः शास्त्रात् ।
यत्प्राप्नोति नरस्तत्
　　ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ ७ ॥

यस्याज्ञानादखिला-
नर्थादिमकारणं शरीरादौ ।
आत्मत्वधीरभूत्तत्
ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ ८ ॥

यत्साक्षात्कृतये हि
श्रवणं मननं तथा ध्यानम् ।
प्राहुस्त्रय्यन्तास्तत्
ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ ९ ॥

नद्यास्तीरे पुलिने
गिरिमौलौ काननस्य कोणे यत् ।
ध्यायन्ति यतिवरास्तत्
ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ १० ॥

यत्र स्थितो विजानाति
इन्द्रोपेन्द्रादिपदमपीषदिति ।
तत्सुखविश्रान्तिपदं
ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ ११ ॥

श्रुत्याचार्यकृपातो
योगाभ्यासेन चेश्वरकटाक्षात् ।
प्रभवति यद्बोधस्तत्
ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ १२ ॥

यस्मिन्स्थितो न दुःखै-
रपि गुरुभिश्चाल्यते जातु ।
पुरुषः सुखरूपं तत्
ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ १३ ॥

यत्पृथ्व्यादिषु तिष्ठ-
द्यमयति यद्वेदनैव पृथ्व्यादिः ।
अन्तर्याम्यभिधं तत्
ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ १४ ॥

उद्दालकः स्वपुत्रं
यत्तत्त्वमसीति बोधयामास ।
साम्नामन्ते तदहं
ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम ॥ १५ ॥

विषयासक्तहृदां य-
 दूरे तदसक्तचेतसां निकटे ।
उपरतवरलभ्यं तत्
 ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ १६ ॥

सनकादिभ्यः पूर्वं
 वटमूले शम्भुराह मौनेन ।
चिन्मुद्रया च यत्तत्
 ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ १७ ॥

विनियम्य चक्षुरादीन्
 प्राणापानौ च चेतसा सह यत् ।
ध्यायन्ति योगिनस्तत्
 ब्रह्मास्म्याम्नायमस्तकावेद्यम् ॥ १८ ॥

॥ नरसिंहनवरत्नमाला ॥

अद्वैतवास्तवमतेः प्रणमज्जनानां
संपादनाय धृतमानवसिंहरूपम् ।
प्रह्लादपोषणरतं प्रणतैकवश्यं
देवं मुदा कमपि नौमि कृपासमुद्रम् ॥

कृपासागरं क्लिष्टरक्षाधुरीणं
कृपाणं महापापवृक्षौघभेदे ।
नतालीष्टवाराशिराकाशशाङ्कं
नमस्कुर्महे शैलवासं नृसिंहम् ॥ १ ॥

यदीयस्वरूपं शिखावेदराजे-
रजस्रं मुदा सम्यगुद्घोषयन्ति ।
नलिन्यास्तटे स्वैरसञ्चारशीलं
चिदानन्दरूपं तमीडे नृसिंहम् ॥ २ ॥

यदङ्घ्र्यब्जसेवापराणां नराणां
विरक्तिर्दृढा जायतेऽर्थेषु शीघ्रम्।
तमङ्गप्रभाधूतपूर्णेन्दुकोटिं
नमस्कुर्महे शैलवासं नृसिंहम् ॥ ३ ॥

विवेकं विरक्तिं शमादेश्च षट्कं
मुमुक्षां च संप्राप्य वेदान्तजालैः।
यतन्ते विबोधाय यस्यानिशं तं
नमस्कुर्महे शैलवासं नृसिंहम् ॥ ४ ॥

जगन्नेति नेतीति वाक्यैर्निषिद्ध्या-
वशिष्टं परं ब्रह्मरूपं महान्तः।
स्वरूपेण विज्ञाय मुक्ता हि यं तं
नमस्कुर्महे शैलवासं नृसिंहम् ॥ ५ ॥

इनान्तर्दृगन्तश्च गाङ्गेयदेहं
सदोपासतेयं नराः शुद्धचित्ताः।
तमस्ताघमेनोनिवृत्त्यै नितान्तं
नमस्कुर्महे शैलवासं नृसिंहम् ॥ ६ ॥

शिवं शैववर्या हरिं वैष्णवाग्र्याः
परांशक्तिमाहुस्तथा शक्तिभक्ताः ।
यमेवाभिधाभिः परं तं विभिन्नं
नमस्कुर्महे शैलवासं नृसिंहम् ॥ ७ ॥

यमाहुर्हि देहं हृषीकाणि केचित्
परेऽसूंस्तथा बुद्धिशून्ये तथान्ये ।
यदज्ञानमुग्धा जना नास्तिकाग्र्याः
सदानन्दरूपं तमीडे नृसिंहम् ॥ ८ ॥

पिनाकं रथाङ्गं वरं चाभयं च
प्रफुल्लाम्बुजाकारहस्तैर्दधानम् ।
फणीन्द्रातपत्रं शुचीनेन्दुनेत्रं
नमस्कुर्महे शैलवासं नृसिंहम् ॥ ९ ॥

नवेमानि भक्त्याख्यसूत्रेण
दृब्धान्यमोघानि रत्नानि कण्ठे जनाय ।
धरिष्यन्ति तान्मुक्तिकान्ता वृणीते
सखीभिर्वृता शान्तिदान्त्यादिमाभिः ॥ १० ॥

॥ श्रीः ॥

॥ कालभैरवाष्टकम् ॥

अङ्गसुन्दरत्वनिन्दिताङ्गजातवैभवं
 भृङ्गसर्वगर्वहारिदेहकान्तिशोभितम् ।
मङ्गलौघदानदक्षपादपद्मसंस्मृतिं
 शृङ्गशैलवासिनं नमामि कालभैरवम् ॥ १ ॥

पादनम्रमूकलोकवाक्प्रदानदीक्षितं
 वेदवेद्यमीशमोदवार्धिशुभ्रदीधितिम् ।
आदरेण देवताभिरर्चिताङ्घ्रिपङ्कजं
 शृङ्गशैलवासिनं नमामि कालभैरवम् ॥ २ ॥

अम्बुजाक्षमिन्दुवक्त्रमिन्दिरेशनायकं
　कम्बुकण्ठमिष्टदानधूतकल्पपादपम् ।
अम्बरादिभूतरूपमम्बरायिताम्बरं
　शृङ्गशैलवासिनं नमामि कालभैरवम् ॥ ३ ॥

मन्दभाग्यमप्यरं सुरेन्द्रतुल्यवैभवं
　सुन्दरं च कामतोऽपि संविधाय संततम् ।
पालयन्तमात्मजातमादरात्पिता यथा
　शृङ्गशैलवासिनं नमामि कालभैरवम् ॥ ४ ॥

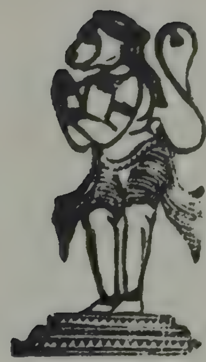
नम्रकष्टनाशदक्षमष्टसिद्धिदायकं
　कम्रहासिशोभितुण्डमच्छगण्डदर्पणम् ।
कुन्दपुष्पमानचोरदन्तकान्तिभासुरं
　शृङ्गशैलवासिनं नमामि कालभैरवम् ॥ ५ ॥

काशिकादिदिव्यदेशवासलोलमानसं
　पाशिवायुकिन्नरेशमुख्यदिग्धवार्चितम् ।
नाशिताघबृन्दमङ्घ्रिनम्रलोकयोगदं
　शृङ्गशैलवासिनं नमामि कालभैरवम् ॥ ६ ॥

सारमागमस्यतुङ्गसारमेयवाहनं
दारितान्तरान्ध्यमाशु नैजमन्त्रजापिनः ।
पूरिताखिलेष्टमष्टमूर्तिदेहसंभवं
शृङ्गशैलवासिनं नमामि कालभैरवम् ॥ ७ ॥

कालभीतिवारणं कपालशोभिपाणिनं
खण्डितामरारिमिन्दुबालशोभिमस्तकम् ।
चण्डबुद्धिदानदक्षमक्षतात्मशासनं
शृङ्गशैलवासिनं नमामि कालभैरवम ॥ ८ ॥

॥ श्रीः ॥

॥ हनुमद्द्वाविंशतिः ॥

श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु शृङ्गगिरि

श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनव

नृसिंहभारतीस्वामिभिः

विरचिता ।

श्रीरङ्गस्थ

श्रीवाणीविलासमुद्रायन्त्रालये

संमुद्रिता ।

१९०८.

॥ हनुमद्द्वाविंशतिः ॥

यो बाल्येऽपि दिनेशं
  प्रोद्यन्तं पक्वदिव्यफलबुद्ध्या ।
व्युदपतदाशु हि पुष्कर-
  मादातुं नौमि तं समीरसुतम् ॥ १ ॥

लङ्कापुराधिदैवत-
  गर्वं वेगाच्चपेटिकादानान् ।
निर्मूलं यश्चक्रे
  वन्दे तं वायुसूनुममितबलम् ॥ २ ॥

योऽक्षकुमारप्रमुखान्
प्रवरान् दनुजान् जघान कुतुकेन ।
एकः सहायरहित-
स्तमहं प्रणमामि गन्धवहसूनुम् ॥ ३ ॥

ओषधिगिरिमतिवेगा-
द्धृत्वानीय प्रवृद्धदिव्यतनुः ।
यो लक्ष्मणासुदानं
चक्रे तं नौमि गरुडनिभवेगम् ॥ ४ ॥

गोष्पदवत्सरितांनिधि-
मुल्लङ्घ्याशोकविपिनगां सीताम् ।
अद्राक्षीद्भयरहितो
यस्तं प्रणमामि शिंशुपामूले ॥ ५ ॥

रामादेशश्रवणा-
नन्दादुद्धूतशोकगन्धां यः ।
सीतां चक्रे मतिमां-
स्तमहं प्रणमामि शोकविच्छित्त्यै ॥ ६ ॥

प्राप्य मणिं सीतायाः
काननमसुरस्य सत्वरं भङ्क्त्वा ।
दग्ध्वा लङ्कां योऽगा-
द्रघुवरनिकटं स मामवतु ॥ ७ ॥

सीताप्रोदितवचना-
न्यशेषतो यो निवेद्य रघुवीरम् ।
चक्रे चिन्तारहितं
वन्दे तं चिन्तितार्थदं नमताम् ॥ ८ ॥

यस्मै भगवान् ब्रह्मा
प्रायच्छद्ब्रह्मायुतप्तये पूर्वम् ।
विविधान् वरान् वरांस्तं
वन्दे दुर्ज्ञेयदिव्यमहिमानम् ॥ ९ ॥

कुण्डलभासिकपोलं
मण्डलमङ्घ्रिप्रणम्रजन्तूनाम् ।
कुर्वन्तमीप्सितार्थैः
सर्वैर्युक्तं भजेऽञ्जनासूनुम् ॥ १० ॥

रघुपतिमुखारविन्द-
स्रवदागमशीर्षतत्त्वमकरन्दम् ।
आपीयागलमनिशं
नन्दन्तं नौमि पवनमूलधनम् ॥ ११ ॥

पुरतो भव करुणाब्धे
भरताग्रजचरणलग्नचित्ताब्ज ।
हर मम निखिलां चिन्तां
करजितपाथोज कलितवटुरूप ॥ १२ ॥

रविसुतमन्त्रिवरेण्यं
पविताडनसहनदक्षदिव्यहनुम् ।
कविशिष्यहरणचतुरं
सवितृविनेयं नमामि वातसुतम् ॥ १३ ॥

कारुण्यजन्मभूमिं
काकुत्स्थाङ्घ्र्यब्जपूजनासक्तम् ।
कालाहितभयरहितं
कामविदूरं नमामि कपिमुख्यम् ॥ १४ ॥

पुरदग्धारं मनसिज-
 जेतारं रामनामरुचिविज्ञम् ।
हनुमन् भवन्तमीशं
 वदति न कः प्रणतसर्वदोषसहम् ॥ १५ ॥

कनकाद्रिसदृशकायं
 कनकप्रदमाशु नम्रजनपङ्क्तेः ।
रक्ताम्बुजास्यमीडे
 सक्तान्तःकरणमिनकुलोत्तंसे ॥ १६ ॥

सुरदेशिकसदृशगिरं
 करजैर्हीरस्य कठिनतागर्वम् ।
नरशृङ्गतां नयन्तं
 नरमनिशं नौमि वाद्यमनिलसुतम् ॥ १७ ॥

वक्षस्ताडितशैलं
 रक्षःपतिसैन्यमर्दनप्रवणम् ।
रक्षाकरं नमस्या-
 म्यक्षाधिपदूतमनिलपुण्यचयम् ॥ १८ ॥

सुरसावदनं विपुलं
तरसा गत्वा विनिर्गतं दृष्ट्वा ।
यं सुरनिकरा विस्मय-
माजग्मुर्नौमि तं महाप्राज्ञम् ॥ १९ ॥

श्रीपारिजातपादप-
मूले वासं करोषि किं हनुमन् ।
अध्येतुमवनताखिल-
वाञ्छितदातृत्वमवनिजेट्दूत ॥ २० ॥

नयनजितहेमगर्वं
नयनयपारीणमञ्जनातनयम् ।
गतिविजितजनककीर्तिं
मतिमतिनिशितां ददन्तमहमीडे ॥ २१ ॥

समरे वक्षसि येन
प्रहतः संमूर्च्छितः ससंज्ञोऽथ ।
प्रशशंस रावणो यं
तमतिबलानन्दवर्धनं नौमि ॥ २२ ॥

॥ श्रीः ॥

॥ लघुस्तोत्राणि ॥

(द्वितीयो भागः)

श्रीमत्परमहंसेत्यादिसमस्तबिरुदाङ्कित श्रीजगद्गुरु शृङ्गगिरि

श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनव

नृसिंहभारतीस्वामिभिः

विरचितानि ।

श्रीरङ्गस्थ

श्रीवाणीविलासमुद्रायन्त्रालये

संमुद्रितानि ।

१९०८.

॥ श्रीः ॥

॥ दक्षिणामूर्तिनक्षत्रमाला ॥

श्रीकण्ठमिन्द्वर्भकभासिचूडं
श्रीज्ञानदानव्रतबद्धदीक्षम् ।
श्रीशाम्बुजन्मप्रभवादिपूज्यं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ १ ॥

हरन्तमानम्रजनानुतापं
हयेभवक्त्रेडितपादपद्मम् ।
हृदा मुनीन्द्रैः परिचिन्त्यमानं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ २ ॥

हस्ताब्जराजद्वरपुस्तमुद्रा-
मुक्ताक्षमालामृतपूर्णकुम्भम् ।
हरिद्भवाकाङ्क्षितपादसेवं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ ३ ॥

हंसाग्निचन्द्रेक्षणमन्धकारि-
माकारनिर्धूतमनोजगर्वम् ।
हृतादिमाज्ञानमगोद्भवेशं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ ४ ॥

हत्वा पुरा कालमखर्वगर्वं
मृकण्डुसूनोः परिरक्षणं यः ।
चकार कारुण्यवशात्तमेनं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ ५ ॥

हृत्वा तमः सत्वरमेव हार्दं
दत्त्वा च बोधं परमार्थसंस्थम् ।
मोक्षं ददात्याशु नताय यस्तं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ ६ ॥

हसन्मुखाम्भोरुहमिन्दुकुन्द-
नीकाशदन्तावलिशोभमानम् ।
रदाम्बराधःकृतपक्वबिम्बं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ ७ ॥

हेलालवान्निर्मितविश्वबृन्दं
बालारुणाभाङ्घ्रियुगं दयालुम् ।
पश्यन्तमुत्सङ्गगतं षडास्यं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ ८ ॥

ह्रीमान्भवेद्देवगुरुर्यदीय-
पादाब्जसंसेवकलोकवाचा ।
तं दिव्यवाग्दानधुरीणमाशु
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ ९ ॥

हारायिताहीशमनङ्गगर्व-
भङ्गप्रगल्भान्प्रणतानशेषान् ।
कुर्वन्तमिष्टप्रदमष्टमूर्तिं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ १० ॥

हरिर्जहाराचलकन्यका च
यद्वर्ष्मणोऽर्धं तपसा हि पूर्वम् ।
अतोऽशरीरं तमशेषसंस्थं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ ११ ॥

हन्यादशेषं कलुषं यदङ्घ्रि-
पूजा प्रदद्यादपि सर्वमिष्टम् ।
तं पार्वतीमानसराजहंसं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ १२ ॥

हठादियोगान्प्रविधाय चित्त-
स्थैर्यं प्रपद्याङ्घ्रियुगं यदीयम् ।
ध्यायन्ति योगिप्रवरा मुदा तं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ १३ ॥

हितोपदेष्टा दयया नतानां
निसर्गया यो यतिनां जवाद्धि ।
न्यग्रोधमूलैकनिकेतनं तं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ १४ ॥

हृताग्निषट्कैरनुभूयमानं
निनान्तमानन्दघनस्वरूपम् ।
नतापराधान्सहमानमीशं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ १५ ॥

हित्वा धनापत्यकलत्रबन्धून्
दत्त्वाभयं भूततर्द्विजाग्र्याः ।
यं यान्ति लोके शरणं सदा तं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ १६ ॥

हृदम्बुजाते विनिवेश्य चित्तं
निरुध्य चक्षुःप्रमुखाक्षवर्गम् ।
ध्यायन्ति यं शैलसुतायुतं तं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ १७ ॥

हासप्रभानिर्जितभाभिमानं
ग्राम्यार्थजुष्टां कवितां दिशन्तम् ।
नतोत्तमाङ्गेषु करं दधानं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ १८ ॥

हैयङ्गवीनं हृदयम्रदिम्ना
स्वरेण हंसं चरणेन पद्मम् ।
हसन्तमंसाग्रलसज्जटालं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ १९ ॥

हरेर्विधेश्चैव विवादशान्त्यै
लिङ्गात्मना यः प्रबभूव पूर्वम् ।
तमादिमध्यान्तविहीनरूपं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ २० ॥

हुताशनादित्यमहीप्रमुख्या
यस्याष्ट मूर्तीर्निजगाद वेदः ।
तं सर्वलोकावनसक्तचित्तं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ २१ ॥

हस्त्यन्तलक्ष्मीमपि दीनवर्यः
प्राप्नोति यत्पादसरोजनत्या ।
तं कल्पवल्लीमदभङ्गदक्षं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ २२ ॥

हयाग्र्यमारुह्य गजोत्तमं वा
समेत्य यत्पादयुगार्चकाय ।
यच्छन्ति राज्यं धरणीधवास्तं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ २३ ॥

हवींषि संजुह्वति भूसुराग्र्याः
कालेषु वह्नौ यदनुग्रहार्थम् ।
कर्मानुगुण्येन फलप्रदं तं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ २४ ॥

हेत्या ललाटस्थशुचेर्महाघ-
वनं दहन्तं तरसैव मोदात् ।
कुर्वन्तमाराान्नतचित्तशुद्धिं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ २५ ॥

हेमाश्मनोः साम्यमतिं करोति
यत्पादपाथोरुहसक्तचित्तः ।
वैराग्यदानैकधुरन्धरं तं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ २६ ॥

हालास्यगोकर्णमुखेषु दिव्य-
क्षेत्रेषु वासं कृपया करोति ।
यः पादनम्रोद्धृतये सदा तं
श्रीदक्षिणास्यं हृदि भावयेऽहम् ॥ २७ ॥

हंसेन केनापि परादिनेमां
कृतां प्रयत्नादतिमोदतश्च ।
नक्षत्रमालां दधतां नराणां
कण्ठे भविष्यत्यचिरात्पराप्तिः ॥ २८ ॥

॥ दक्षिणामूर्तिपञ्चरत्नम् ॥

भवाम्भोधिपारं नयन्तं स्वभक्तान्
   कृपापूरपूर्णैरपाङ्गैः स्वकीयैः ।
समस्तागमान्तप्रगीतापदानं
   सदा दक्षिणास्यं तमाराधयेऽहम् ॥ १ ॥

सुधासूतिबालोल्लसन्मौलिभागं
   सुधाकुम्भमालालसत्पाणिपद्मम् ।
सपुत्रं सदारं सशिष्यं सवाहं
   सदा दक्षिणास्यं तमाराधयेऽहम् ॥ २ ॥

जडायापि विद्यां प्रयच्छन्तमाशु
   प्रपन्नार्तिविध्वंसदक्षाभिधानम् ।
जराजन्ममृत्यून्हरन्तं प्रमोदात्
   सदा दक्षिणास्यं तमाराधयेऽहम् ॥ ३ ॥

यमाराध्य पद्माक्षपद्मोद्भवाद्याः
सुराग्र्याः स्वकार्येषु शक्ता बभूवुः ।
रमाभारतीपार्वतीस्तूयमानं
सदा दक्षिणास्यं तमाराधयेऽहम् ॥ ४ ॥

चतुर्विंशदर्णस्य मन्त्रोत्तमस्य
प्रजापादृढं वश्यभावं समेत्य ।
प्रयच्छत्यरं यश्च विद्याममोघां
सदा दक्षिणास्यं तमाराधयेऽहम् ॥ ५ ॥

पिनद्धानि भक्त्याख्यसूत्रेण कण्ठे
सदा पञ्चरत्नानि धत्ते दृढं यः ।
मुदा मुक्तिकान्ता द्रुतं तं वृणीते
स्वयं शान्तिदान्तिप्रमुख्यालियुक्ता ॥ ६ ॥

॥ विद्यातीर्थाष्टकम् ॥

लम्बिकायोगनिरत-
　　मम्बिकापतिरूपिणम् ।
विद्याप्रदं नतौघाय
　　विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

वर्णचतुष्टयमेत-
　　द्विद्यातीर्थेति यस्य जिह्वाग्रे ।
विलसति सदा स योगी
　　भोगी च स्यान्न तत्र संदेहः ॥ २ ॥

हृद्या विद्या वृणुते
　　यत्पदनम्रं नरं शीघ्रम् ।
तं कारुण्यपयोधिं
　　विद्यातीर्थं नमामि योगीशम् ॥ ३ ॥

पापान्धकारसूर्यं
तापाम्भोधिप्रवृद्धबडबाग्निम् ।
अद्यापि योगनिरतं
विद्यातीर्थं नमामि योगीशम् ॥ ४ ॥

पद्मावलीर्मुखाब्जा-
दयत्नतो निःसरेच्छीघ्रम् ।
हृद्या यत्कृपया तं
विद्यातीर्थं नमामि योगीशम् ॥ ५ ॥

भक्त्या यत्पदपद्मं
भजतां योगः षडङ्गयुतः ।
सुलभस्तं करुणाब्धिं
विद्यातीर्थं नमामि योगीशम् ॥ ६ ॥

विद्यारण्यप्रमुखै-
र्विद्यापारंगतैः सेव्यम् ।
नतहृन्मानसहंसं
विद्यातीर्थं नमामि योगीशम् ॥ ७ ॥

विद्यां दत्वाविद्यां
   क्षिप्रं वारयति यः प्रणम्राणाम् ।
दयया निसर्गया तं
   विद्यातीर्थं नमामि योगीशम् ॥ ८ ॥

विद्यातीर्थाष्टकमिदं
   पठन् भक्तिपुरःसरम् ।
विद्यामनन्यसामान्यां
   प्राप्य मोदमवाप्नुयात् ॥ ९ ॥

॥ पादारविन्ददशकम् ॥

संसाराम्बुधिमग्नलोकविततेः पोतं यदाहुर्विदः
कंसारातिपुरारिभेदमतिहृत्स्वार्चापराणां चिरम् ।
विद्यारण्यमुखैर्महामुनिवरैः संपूजितं तन्मुदा
विद्यातीर्थपदारविन्दयुगलं वन्दे जगत्पावनम् ॥ १ ॥

हृद्या पद्यततिर्मुखाब्जकुहराद्यत्पूजकानां जवात्
निर्गच्छत्यमरापगेव सरसा स्वच्छापि तद्भक्तितः ।
तुङ्गाभिख्यनदीतटान्तविलसच्छ्रीमन्दिरे संस्थितं
विद्यातीर्थपदारविन्दयुगलं वन्दे जगत्पावनम् ॥ २ ॥

यत्प्रीतिप्रतिपित्सुभिर्हरिहराभिख्याद्यभूपालकै-
र्विप्रेभ्यः श्रुतिविद्भ्य एव बहवो ग्रामा विसृष्टाः पुरा ।
तद्राजव्रजवन्द्यमानमनिशं राजाधिराजत्वदं
विद्यातीर्थपदारविन्दयुगलं वन्दे जगत्पावनम् ॥ ३ ॥

यत्प्रीत्यर्थमतीव सुन्दरतमं श्रीयन्त्रतुल्यं गृहं
बुक्कक्ष्मापतिवंशजेन धरणीशानेन निर्मापितम् ।
तन्नम्राखिलभाग्यदानचतुरं भूदेवभाग्योदयं
विद्यातीर्थपदारविन्दयुगलं वन्दे जगत्पावनम् ॥ ४ ॥

हंसाद्यैर्यतिभिः स्वधर्मनिरतैः संसेव्यमानं मुदा
निःसारत्वधियं तनोति तरसा सर्वेषु भोग्येषु यत् ।
आम्नायान्तरहस्यबोधनचणं तत्सर्वसिद्धिप्रदं
विद्यातीर्थपदारविन्दयुगलं वन्दे जगत्पावनम् ॥ ५ ॥

श्रद्धाभक्तिविरक्तिमुख्यसुगुणान् दत्वा चिरात्सेवकान्
संप्राप्ताखिलयोगजालजनितानन्दान् प्रकुर्वत्तथा ।
ब्रह्माहं न च दृश्यवस्त्विति महावाक्योत्थबोधान्वितान्
विद्यातीर्थपदारविन्दयुगलं वन्दे जगत्पावनम् ॥ ६ ॥

शृङ्गाभिख्यमहीधरेन्द्रनिवसल्लोकान्वराकानपि
व्याजात्प्राप्तनिजेक्षणान्करुणया पुण्यौघयुक्तान्तथा ।
कुर्वद्भक्तिभृतान्तरङ्गकमलानप्याशु यत्तन्मुदा
विद्यातीर्थपदारविन्दयुगलं वन्दे जगत्पावनम् ॥ ७ ॥

यच्चित्ते दधतो मुदा परमया लोकान् समस्तान् नृपाः
सेवन्ते भयभक्तिनम्रवपुषः सर्वस्वमप्यादरात् ।
दत्वा यान्ति च दासतां चिरतरां तद्भुक्तिमुक्तिप्रदं
विद्यातीर्थपदारविन्दयुगलं वन्दे जगत्पावनम् ॥ ८ ॥

घण्टानादपुरःसरं प्रतिदिनं रात्रौ गणानां गणै-
र्भक्त्या पूरितमानसैः सुमवरैः कर्पूरनीराजनैः ।
धूपैर्दीपचयैर्मनोहरतरैः संपूज्यमानं मुहुः
विद्यातीर्थपदारविन्दयुगलं वन्दे जगत्पावनम् ॥ ९ ॥

तुङ्गातीरविहारिमानसलसद्धंसायितं सन्ततं
तुङ्गापत्ततिवारणैकनिपुणं शृङ्गारजन्मालयं ।
गङ्गावारिविनिर्मलं विरचयच्चित्तं नतानां जवात्
विद्यातीर्थपदारविन्दयुगलं वन्दे जगत्पावनम् ॥ १० ॥

॥ श्रीजगद्गुरुनरसिंहभारत्यष्टकम् ॥

श्रीकीर्तिप्रतिभानां
भवनं भविता यदीयपदनत्या ।
तान् दासीकृतभूपान्
वन्दे नरसिंहभारतीपादान् ॥ १ ॥

चित्रं यन्मुखचन्द्रा-
लोकाद्विकसन्ति चित्तपद्मानि ।
शिष्याणामनिशं तान्
वन्दे नरसिंहभारतीपादान् ॥ २ ॥

सरसान् कवितासारान्
वर्षत्यास्येषु नम्रजनतायाः ।
यदपाङ्गवारिदस्तान्
वन्दे नरसिंहभारतीपादान् ॥ ३ ॥

एनःपर्वतभेदे
शतकोटिधुरं दधाति यद्भक्तिः ।
विश्वोत्तंसितपादान्
वन्दे नरसिंहभारतीपादान् ॥ ४ ॥

यद्वाक्छ्रुतिर्नराणां
भवसागरतारणे नौका ।
शीलितनिगमान्तांस्तान्
वन्दे नरसिंहभारतीपादान् ॥ ५ ॥

त्रासितकामगजेन्द्रान्
स्ववचश्चातुर्यतोषितार्यजनान् ।
क्रोधाहिवैनतेयान्
वन्दे नरसिंहभारतीपादान् ॥ ६ ॥

वितरणधिक्कृतकर्णान्
क्षमया निर्धूतमेदिनीगर्वान् ।
वैभाण्डकपुरभूषा
वन्दे नरसिंहभारतीपादान् ॥ ७ ॥

यत्पादाम्बुजभक्ति-

स्तत्त्वप्रासादगमननिःश्रेणी ।

तान्नतसुखाब्धिचन्द्रान्

वन्दे नरसिंहभारतीपादान् ॥ ८ ॥

स्तुतिमेनां गुरुकृपया

रचितामवनावहर्निशं पठताम् ।

करुणानीरधयः स्युः

हृष्टा नरसिंहभारतीपादाः ॥ ९ ॥

॥ गुरुस्तवः ॥

श्रीमातृचिन्तनरतः
    श्रीशाङ्करभाष्यजलधिराकेन्दुः ।
श्रीबोधदाननिरतः
    श्रीमान् मम मनसि देशिकः स्फुरतु ॥ १ ॥

नृपमौलिराजिताङ्घ्रिः
    नृहरिपदाम्भोजपूजनासक्तः ।
नृवराराधितचरणो
    नृत्यतु गुरुराट् मदीयहृद्रङ्गे ॥ २ ॥

सिन्धुरसमानगमनः
    सिन्धुतरङ्गाभनैजवाक्प्रसरः ।
सिंहः प्रतिवादिगजे
    सिन्दूरसदृक्षवस्त्रयुग्जयति ॥ ३ ॥

हसितविनिर्जितचन्द्रो
   हरिदन्तविराजमानसत्कीर्तिः ।
हरतादघमखिलं मे
   हतरिपुषट्कः सदानन्दः ॥ ४ ॥

भाति नरोऽल्पविदां
   यो भास्येव प्रकृष्टबुद्धीनाम् ।
भाधीशतुल्यकान्तिः
   भातु स मे चित्तसरसिजे गुरुराट् ॥ ५ ॥

रतिरमणगर्वहारी
   रजताचलसदनसक्तचेतस्कः ।
रचयतु मम हृदयाब्जं
   रजसातमसाविहीनमाशु गुरुः ॥ ६ ॥

तीर्णभववारिराशिः
   तीर्थाटनलोलहृदयकंजातः ।
तीव्राज्ञानमिदं मे
   तीर्थेट् शमयेद्द्रुतं दयया ॥ ७ ॥

जडताम्बुधिबडबाग्निः
  जनकमहीपादितुल्यबोधयुतः ।
जनयतु तत्त्वज्ञानं
  जगदेकगुरुर्नृसिंहयतिराट् मे ॥ ८ ॥

यतिपतिनिषेव्यपादो
  यमनियमाद्यङ्गयुक्तयोगज्ञः ।
यमभयवारणदक्षो
  यच्छतु मह्यं गुरूत्तमो योगम ॥ ९ ॥

तिष्ठति यदीयचित्तं
  तिर्यग्विबुधाग्रिमेषु समदर्शि ।
तिर्यक्त्रिपुण्ड्रफालः
  तिरयतु सोऽन्तर्बहिश्च शत्रून्मे ॥

॥ शंकराचार्याष्टकम् ॥

ओमिति दिविषत्प्रवराः
　　शीर्षे कुर्वन्ति शासनं यस्य ।
ओंकारपद्मभृङ्गं
　　तमहं प्रणमामि शंकराचार्यम् ॥ १ ॥

नत्वा यत्पदयुग्मं
　　वाचस्पतिगर्वहारिवाक्ततयः ।
प्रभवन्ति हि भुवि मूका-
　　स्तमहं प्रणमामि शंकराचार्यम् ॥ २ ॥

मन्मथमातङ्गजये
　　कण्ठीरवतां प्रयाति जनसंघः ।
यत्पादाम्बुजनत्या
　　तमहं प्रणमामि शंकराचार्यम् ॥ ३ ॥

शंपा प्राप पुरात्तैः
पुण्यैर्नूनं यदीयतनुसाम्यम् ।
शङ्कादुर्द्रुमपरशुं
तमहं प्रणमामि शंकराचार्यम् ॥ ४ ॥

कम्बुस्तपन् जलान्त-
र्न प्राप तुलां यदीयकण्ठस्य ।
काङ्क्षितदानधुरीणं
तमहं प्रणमामि शंकराचार्यम् ॥ ५ ॥

राजाधिराजपदवीं
सद्यः प्राप्नोति दीनधौरेयः ।
यस्यापाङ्गालोका-
त्तमहं प्रणमामि शंकराचार्यम् ॥ ६ ॥

अज्ञोऽप्यश्रुतशास्त्रा-
ण्याशु किल व्याकरोति यत्कृपया ।
निखिलकलाधिपमनिशं
तमहं प्रणमामि शंकराचार्यम् ॥ ७ ॥

यमनियमाद्यङ्गयुतो
  योगः सुलभो यदीयपदभाजाम् ।
यमभीतिभञ्जनकरं
  तमहं प्रणमामि शंकराचार्यम् ॥ ८ ॥

स्तवराजं गुरुकृपया
  कृतवान् श्रीसच्चिदानन्दः ।
अवनौ भक्त्या पठतां
  शं तनुताच्छंकराचार्यः ॥ ९ ॥

॥ चन्द्रचूडालाष्टकम् ॥

यमनियमाद्यङ्गयुतै-
योंगैर्यत्पादपङ्कजं द्रष्टुम् ।
प्रयतन्ते मुनिवर्या-
स्तमहं प्रणमामि चन्द्रचूडालम् ॥ १ ॥

यमगर्वभञ्जनचणं
नमतां सर्वेष्टदानधौरेयम् ।
शमदमसाधनसंप-
ल्लभ्यं प्रणमामि चन्द्रचूडालम् ॥ २ ॥

यं द्रोणाबिल्वमुख्यैः
पूजयतां द्वारि मत्तमातङ्गाः ।
कण्ठे लसन्ति विद्या-
स्तमहं प्रणमामि चन्द्रचूडालम् ॥ ३ ॥

नलिनभवपद्मनेत्र-
प्रमुखामरसेव्यमानपदपद्मम् ।
नतजनविद्यादान-
प्रवणं प्रणमामि चन्द्रचूडालम् ॥ ४ ॥

नुतिभिर्देववराणां
मुखरीकृतमन्दिरद्वारम् ।
स्तुतिमादिमवाक्ततिभिः
सततं प्रणमामि चन्द्रचूडालम् ॥ ५ ॥

जन्तोस्तव पदपूजन-
करणात्करपद्मगाः पुमर्थाः स्युः ।
मुरहरपूजितपादं
तमहं प्रणमामि चन्द्रचूडालम् ॥ ६ ॥

चेतसि चिन्तयतां य-
त्पदपद्मं सत्वरं वक्त्रात् ।
निःसरति वाक्सुधाभा
तमहं प्रणमामि चन्द्रचूडालम् ॥ ७ ॥

नम्राज्ञानतमस्तति-
    दूरीकरणाय नेत्रलक्ष्याद्यः ।
धत्तेऽग्निचन्द्रसूर्यान्
    तमहं प्रणमामि चन्द्रचूडालम् ॥ ८ ॥

अष्टकमेतत्पठतां
    स्पष्टतरं कष्टनाशनं पुंसाम् ।
अष्ट ददाति हि सिद्धी-
    रिष्टसमष्टीश्च चन्द्रचूडालः ॥ ९ ॥